

சுதந்திரப் படைகள்

புதுவை 08

பாடல் 07

1998 ஜப்பன்

அன்பளிப்பு ரூபா 5.00

முன்னேறிய இராணுவத்தின் முதுகெலம்பு முறிக்கப்பட்டது

புலோப்பனைச் சமரில் மகளிர் படையணி

ஆளையிறவு, இயக்கச்சி முகாம்களிலிருந்து வெளியேறி லிளாலியை நோக்கி முன்னேறிய சிங்களப் படையணிகளைப் புலோப்பனையில் இடைமறித்து, விடுதலைப் புலிகள் துணிகா எதிர்த்தாக்குதலை நடத்தினர். சென்ற மாதம் 29-ம் திகதி நிகழ்ந்த இந்த வரலாற்றுச் சமரில் முன்னேறிய இராணுவத்தின் முதுகெலம்பு முறிக்கப்பட்டது. சிங்களப் படையணிகள் திறுதுண்டு ஓடின டாங்கிகள், கைவாகனங்கள் அழிக்கப் பட்டன. 125 சிங்கள இராணுவத்தினர் 4 மணி நேர மோதலில் கொல்லப்பட்டனர். இந்த வீராவேசத் தாக்குதலில் விடுதலைப் புலிகள், மகளிர் படையணியைச் சேர்ந்த பெரும் எண்ணிக்கையிலான போராளிகள் கலந்துகொண்டு, எதிரி இராணுவத்துக்குப் பெரும் இழப்புகளை உண்டாக்கினர்.

கடந்த 30-ம் திகதி நடந்த புலோப்பனை வரலாற்றுச் சமரில் விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் படையணி உக்கிரமாக இராணுவத்தினருடன் மோதியது. பெண் போராளிகள் மோட்டார்களைப் பெருமளவில் பாவித்துப் போர் புரிந்தனர். இவர்களின் வீராவேசத் தாக்குதல் இராணுவத்தினருக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

பெண் - ஆண் போராளிகளின் கருமையான களராக ஆயுதத் தாக்குதல்களினால் இராணுவத்தினரின் இரண்டு டாங்கிகள் சேதமடைந்துள்ளன; வரிசையாக முன்னேறிய டாங்கிகளுள் முன்னையதைச் சேதப்படுத்திவிட்டு, பின்னையதைத் தாக்குவதற்காக முன்னேறியபோதே இராணுவத்தினரின் திடீர்த் தாக்குதலினால் மேலூர் ககன்யா வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

மேலூர் ககன்யா கடற்புலிகள் மகளிர் படையணியின் பொறுப்பாளர் என்பதும், லிளாலியில் பயணிகள் படகுச் சேவை நடைபெறும் சமயங்களில் கடல் ரோந்து நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இம் மோதலில் 130 படையினர் கொல்லப்பட்டதன், பல இராணுவத் தளபாடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. 30 பெண் போராளிகள் உட்பட 83 புலிகள் வீரச்சாவைத் தழுவி யுள்ளனர்.

கடற் பெண்புலி மேஜர் சுசன்யா

கடந்த 29-ம் திகதி புலோப்பனையில் நடந்த வரலாற்றுச் சமரில் மேஜர் ககன்யா வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். இவர் கடற்புலிகள் மகளிர் படையணியின் பொறுப்பாளராவார்.

லிளாலியில் மக்களுக்கான படகுச் சேவை நடைபெறும் வேளைகளில் கடற்புலிகளால் வழங்கப்படும் பாதுகாப்புச் சேவையில் இவர் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கடற் புலிகள் மகளிர் படையணியின் முதல் மாவிர ராணு மேஜர் ககன்யாவுக்கும், இவரோடு வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட ஏனைய போராளிகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் அமைப்பு தனது, வீரவணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

புலோப்பனையில் களரகூடியதிகளுடன் முன்னேறும் பெண்புலிகள்.

விடுதலைப் புலிகளால் சேதப்படுத்தப்பட்ட டாங்கிகளை ஒன்று.

விடுதலைப்புலிகள் மகளிர் அமைப்பின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

எங்கள் பார்வையில்...

போரும் பெண்களின் பங்களிப்பும்

எதிரியின் சேனைகள் எமது எல்லைகளில் குவிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் போர் ஆரம்பமாகிவிட்டது. ஆனையிறவிலிருந்து கிளாஸிக் கரையோரமாகப் பெரும் படையெடுப்பு ஒன்றை நிகழ்த்தி, குடாநாட்டு முற்றுகையை முழுமைப்படுத்தச் சிங்கள இராணுவம் பெரு முயற்சி எடுத்தது. ஆனால் எமது பேராளிகளின் வீராவேச எதிர்த்தாக்குதலும் எதிரி சந்தித்த பேரிழப்பும் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் திட்டத்தைச் சிதைத்துவிட்டன. கிளாலியிலிருந்து பின்வாங்கியுள்ள சிங்களப் படையணிகள் தொடர்ந்து பெரிய படையெடுப்புக்களை நிகழ்த்தி, தமிழ் மக்களை அழிப்பதற்குத் தயாராகிவருகின்றன.

புலோப்பனைச் சண்டையில் எமது போராளிகள் ஒரு வீர காவியம் படைத்தனர். பெரிய ஆட்பலத்துடனும் ஆயுத பலத்துடனும் முன்னேறிய எதிரிப் படைகளை எதிர்த்து, எமது போராளிகள் நிகழ்த்திய துளிகர எதிர்த்தாக்குதலில் இராணுவத் தரப்பில் என்றுமில்லாத பாரிய உயிர்ச்சேதமும், தளபாட இழப்பும் ஏற்பட்டன. இந்தச் சண்டையில் எம்மவர் தரப்பில் எண்பத்து முன்று பேர் வீரச்சாவடைந்த தழுவிக்கொண்டனர். இவர்களுள் இருபத்தாறு பேர் பெண் போராளிகள். இம் மோதலிலே வீரச்சாவடைந்த மேஜர் கென்யா கடற்புலிகள் மகனார் படையணியின் பொறுப்பாளராவார். கடற்புலிகள் மகனார் படையணியின் முதலாவது மாளிகரும் இவரே.

தமிழிழத் தேசியப்போரில் பெண் புலிகள் எழும்பிய பங்கு வகித்துவருகின்றன. தமிழிழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் முதல் களப்பலியான பெண் போராளி மாலதியின் ஆறாண்டு நினைவு நாளை இம்மாதம் 10ம் திகதி மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாட விடுதலைப் புலிகள் மகனார் படையணி தீர்மானித்திருக்கின்றது. ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போரில் பெண்களின் பங்களிப்பைக் குறியீடு செய்யும் ஒரு எழுச்சி தினமாக இந்நாள் கொண்டாடப்படவிருக்கிறது.

இந்திய இராணுவத்துடனான முதலாவது நேரடி மோதலில் தனது உயிரைத் துச்சமெனக் கருதி, தன் துப்பாக்கியைமட்டும் காப்பாற்றாமல் கோரி உயிரை விட்டாள் மாலதி. அன்றுவிருந்த (1987.10.10) சுமத் தமிழிப் பெண்களின் தினம் வரலாறு ஒன்று ஆரம்பமானது. கடலின் ஒரு பகுதியைத்தானும் மீட்டெடுக்க முடியாத அளவுக்கு, இராணுவ டாங்கிகளை எதிர்த்துப் போராடி உடல் சிதைந்த மேஜர் கென்யாவின் இந்த வரலாறு தொடர்கிறது. இந்த வரலாற்று ஒட்டத்தில் பெண் போராளிகள் மகத்தான சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளனர். இன்று மகனார் படையணி விரிவடைந்து ஒரு பெரிய போராட்டக் சக்தியாகப் பலம்பெற்று களச்சிகண்டுள்ளது.

பெண் புலிகள் எதற்காகப் போராடுகிறார்கள் என்பதைத் தமிழிழப் பெண்ணினம் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எமது பகுதிக் குள் எதிரியானவன் நுழைவானேயானால், எமது மக்கள் என்றுமில்லாதவாறு பேராபத்துக்களைச் சந்திப்பர். பாரிய பொருளாதார அழிவுகள் ஏற்படும். குறிப்பாக இளம்வயதிகள் நுற்றாக அழிக்கும் உட்பட நெரிமும். அதிலும் பெண்கள் எல்லா தரப்பிலும் வயது வேறுபாடுமின்றிப் பாலியல் வன்முறைகள் உட்பட வேண்டிய நிலை உருவாகும்.

இவற்றையெல்லாம் தடுக்கவேண்டுமானால் எமது நாடு விடுதலை அடையவேண்டும். அந்த விடுதலையுடனாகத்தான் பெண் விடுதலையையும் முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று ஒரேதொடக்கில்தான் பெண் புலிகள் போராடுகின்றார்கள். இந்த மண்ணிலே பிறக்கின்ற எல்லோருமே விடுதலை கிடைக்கும்வரை போராடவேண்டும் என்பது வரலாற்று நியதி. இந்த நியதியைத் தமிழிழப் பெண்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு, எமது பங்களிப்பை வலுப்படுத்துவோம்.

வழிகாட்டுகின்றீர்கள். அனால்தான் எதிரிப்படையின் நம்பிக்கைக் கவர்கள் தகர்கின்றன. எங்கள் வீரத்தின் விளைவுகள் மலர்கின்றன.

பன்னிரு வேங்கைகளின் நினைவாக

கூட்டுச்சதித் கடலுள் கொடூரமாய் முழக்கக் காத்திருந்த நாடுகள் கதிகலங்கி விறைத்திருக்க வீருப்புடன் நடுகண்டு தமிழ் வீரம் காத்திட்ட எங்கள் தேசத்தின் உயிர் அரண்களே! உறுதி உங்கள் வாழ்வை உதறிட வைத்தது. விடுதலைத் தரகம் உங்கள் வீழிகளை நெருப்பாக்கியது. நீசப்பொறி நீறாகியது. எங்கள் தேசம் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்து கொண்டது. அதிகார உலகமில் உருக்க முடியாத உருக்குகள் நீங்கள். எகவேள்வியில் உங்களை உருக்கி, எங்கள் நினைவுக்குள் நிறைந்து உமாய் நாம் நடத்திட

மாலதியின் நினைவு நாள் எழுச்சியுடன் ஏற்பாடு

தமிழிழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் முதற்களப்பலியான 2ம் செப். மாலதியின் ஆறாவது ஆண்டு நினைவு நாள் இம்மாதம் 10-ந் திகதி எழுச்சியுடன் கொண்டாடப்படவுள்ளது.

இவர் இந்திய - தமிழிழப் போர் ஆரம்பித்த (1987.10.10 அன்று இந்திய இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில் வீரச்சாவடைந்தார். இவரது நினைவாக உருவப் படத் திரை தீக்க நிழல்களும் பொருத்தப்பட்டன. நடைபெற ஏற்பாடாகியுள்ளன.

இம் மாதச் சுதந்திரப்பறவைகள் இதழ் 2ம் செப். மாலதியின் சிறப்பிதழாக வெளிவருகிறது.

புலோப்பனை வரலாற்றுச் சமரில்....

மேஜர் சுசுவயா

மேஜர் யாழிசை (மபீனா)

கப்டன் கலயாணி

லெப். அன்பழகி (அபி)

லெப். குமீனி

லெப். செம்பிறை (செனமி)

2ம் லெப். வாககி

2ம் லெப். நரேந்திரி

2ம் லெப். லேலிழி

2ம் லெப். தாரகா

3ம் லெப். சிதாலட்சுமி

2ம் லெப். மிதுலா

2ம் லெப். காரணி

2ம் லெப். சனி

2ம் லெப். செல்வம் (தனா)

வீரவேங்கை ஜனார்த்தனி

வீரவேங்கை கவிமலர்

வீரவேங்கை ஜெயமதி

வீரவேங்கை தருமவர்

வீரவேங்கை ரமணி

வீரவேங்கை துவாரகா

வீரவேங்கை செல்வந்தி

வீரவேங்கை சுரபி

வீரவேங்கை தாட்சாயினி

வீரவேங்கை எழிலருவி

கனல் வாய்பிளந்த களமெல்லாம்
அனல் பொங்கி எழுந்தீர்
நிலந்தன்னை மீட்கவேன
நினைவாகிப் போனீர் — உங்கள்
குருதி காயாத மண்மீது
புதிய யாதங்கள் பதியும்
பகைவிட்டோட அவை போராடும்.

விடுதலைப்புலிகளின் போராட்டம்

1985ம் ஆண்டு முன்னு முற்பகுதி.

மலைப்பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு பயிற்சி முகாமில், எமது பாசனதற்கு முன்பாக, ஒருபாறாகக் கடலில் இருந்து 'போர்க்குரல் 1', படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்பாகச் சிறிது தூரத்தில் அருவி ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. திடீரென அந்த அருவி ஒடுகின்ற ஒசையோடு சேர்ந்து கடலு என்ற சிரிப்பொலியும், கதைக்கின்ற சத்தமும் கேட்டது. அத்திசையை நோக்கினேன், ஏறத்தாழ பதினேறாம், இருபது பெண்கள் வண்ண வண்ணச் சட்டைகளுடன் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

முன்னுக்கு வந்தவள் நீலக்கலரிப் புளிக் களி போட்டிருந்த சட்டைபுடல். இரட்டைப்பின்னது புடல், எட்டி, எட்டிக் கடல்களை வைத்து, வேகமாகவும் மிடுக்காகவும் நடந்துவந்துகொண்டிருந்தாள். என்னருகில் வந்ததும் என்னை ஒருமாதிரி மிடுக்காகப் பார்த்தாள். பின் எவ்வளவுமும் பாசனதற்குள் நடந்து சென்றார்கள். நான் நினைத்துக் கொண்டேன்; 'எங்களைப்போல பயிற்சி எடுக்கத்தானே வந்தார்கள், பயிற்சியில் போது உந்த மிடுக்கு எங்கே போகுமோ தெரியாது.'

இரண்டு நாள் கழித்து நான் என்னுடைய அறைமில் நின்றுநிற்கேன். நீயறிச்சட்டை அணிந்தவள் வந்து என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"அக்கா, விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறாய்?" என்று. நான் உடனே பொரிதாசக் சிறித்துவிட்டு "இல்லை இல்லை எங்கனிடம் விளக்குமாறுதான் இருக்கின்றது"

என்றேன். பின் இவளிடம் இடம், பெயர், ஊர் எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். முழுப்பெயர் சகாயசி என்பாள். வீட்டுப்பெயர் சகாயம் என்றாள். பின் நான் சொன்னேன், "நீங்கள் சொந்தப் பெயரை இவியமல் யாருக்கும் சொல்லவேண்டாம். ஏதாவது பொய்ப்பெயரைச் சொல்லுங்கள்"

என்றேன்.

இவள் கதைக்கும் தமிழுக்கும் நான் கதைக்கும் தமிழுக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் இருந்தது. இவ்வாறாக 'விளக்குமாறு வைத்திருக்கிறீர்களா' எனக் கேட்பதற்குப் பதிலாக 'விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறீர்கள்' என்று கேட்டாள்.

பின்னர் இவளைக் காணும்போது தெய்வம் "விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறீர்கள்" "பேணையா வைத்திருக்கிறீர்கள்" என்று மற்றவர் களுக்குச் சொல்வதுமாதிரிப் படிக்கிட்டுச் சிரிப்பேன்.

நாய்கள்தான் முதல் முதலில் விடுதலைப்புலிகளின் பெண் போராட்டிகளாகப் பயிற்சிக்குச் சென்றிருந்தோம். செவ்வெறுப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து எவ்வளவு வந்திருந்ததால் எங்களுக்குள், மொழி உச்சரிப்பில் வேறுபாடு, ஊர்வேறுபாடு, மாவட்ட வேறுபாடு இருந்தது. தொடட்டிக் பழக்கம் கடுகாடு வரை எல்பார்க்கள். ஆனால் எங்களுக்கு இருந்த பழமொழி மாறியிட்டது. எங்களுடைய பழக்கங்கள் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புக்கு வரும்வரை மட்டும்தான் இருந்தது. விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் பயிற்சி எடுத்த முடித்தபின்னர் எங்களுடைய பண்பாட்டுக்கொள்கைகள், பழமை வாதங்கள், வேறுபாடுகள், மூடநம்பிக்கைகள் எல்லாம் ஆணியேறாக அக்கு வேறாகச் சிதைந்துவிட்டன.

அவளின் தமிழுமில் படிப்பண்ணியதால், இவள் ஒருநாள் எங்களுடைய பொறுப்பாளரிடம் என்னைப்பற்றி முறையிட்டாள். என்னையும் இவளையும் விசாரித்த பொறுப்பாளர், அவள் முன்னிலையில் அவளை என்னும்படி கூறி, என்னைத் தொப்படிக்கவிட்டார். அவர் சென்றபின் நான் நோப்படிக்க, இவள் என்னிக்கொண்டு நின்றுன். நோப்படித்துக்கொண்டிருப்போது இடையில் என்னுடைய வதை நிறுத்திவிட்டு, "இனி நீங்கள் அடிக்கவேண்டாம். நான் அடிக்கின்றேன்" என்றாள். "இல்லை. இவளுடைய இந்தப் பாசனைய நானுடையில் நானும் பழகிக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது கூட இவள் பாவிற்கும் 'மணி' என்னும் சொல் சொல்லுமேல் பச்சையழகிலும் வருவது உண்டு.

டாம். நான் அடிக்கின்றேன்" என்றாள். "இல்லை. எனக்குத் தந்த தண்டனையை நானே செய்து முடிக்கின்றேன்" என்றேன். அவள் என்னைப் பிடித்து நிற்பாட்டும்படி கேளுகிக் கேட்டும், நான் கோபமாக ஏறிவிட்டு நானே தண்டனையைச் செய்துமுடித்தேன்.

இரண்டு நாட்களாக நான் தாண்டித்தாண்டி நடந்துகொண்டிருந்தேன். அப்போதெல்லாம் இவள் என்னைக் கண்ணக்கப் பார்ப்பாள்.

ஒரு நாயினு காலை, எமது காலை உணவையப் பெறுவதற்காக நான் வரிசையில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அப்போது இவள் என் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தாள் நான் சாப்பாட்டபடி பெற்றுக் கொண்டு, எங்களுக்குக் ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கை வான மரக் குழியில் அமர்ந்தபோது, இவளும் என்ருகில் வந்து இருந்தாள். பின் என்னுடன் சரள

இவளுடைய இந்தப் பாசனைய நானுடையில் நானும் பழகிக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது கூட இவள் பாவிற்கும் 'மணி' என்னும் சொல் சொல்லுமேல் பச்சையழகிலும் வருவது உண்டு.

பாசனையில் எல்லாவிதமான பயிற்சிகளையும் மாவதி சிரமமின்றிச் செய்து முடித்தாள். இவள் எந்தப் பயிற்சியையுமே சிரமம் என்று கூறியதற்கில்லை. செய்யமுடியாத எனக் கூறியதும் இவ்வுள்ளத்தாக்கள் எமது பாசனதற்குப் பத்துப் பதின்மந்து வெளா மீற்றர் தூரத்தில் இருந்து வளையப் போகுட்களைத் தூக்கி வருவோம். இவ்வேளையில் யாராவது கூடிய பாரமான பொருட்களைத் தூக்கி வந்தால், இவள் தாள் கொண்டு வந்ததை மற்றவளிடம் கொடுத்து விட்டு, மாதிக் தூக்கி வருவாள். இவள் தன் பொருட்களை எல்லாருக்கும் முதல் பாசனதற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுவாள். இவள் என்ிடம், கேட்டால், "வா மணி, திரும்பிப் போகுட்களைத் தூக்குமிடம் செல்வோம்" என்றாள். "இப்பத்தானே வந்தோம்? ஏன் திரும்பிப் போகவேண்டும்?" என்று கேட்டால், "பாவமடி, யார் ஏளமம் வைக்க, வைச்சுத் தூக்குது ரொட தெரியாத. வாமணிப்பாவம். இடைக்கிட நடக்கின் தூக்கிக் கொடுப்போம்" என்று என்னை கூட்டிச் செல்வாள். (1985, 11.10.85)

அறியாயப்படுவார் செய்கின்ற வேலைகள்.

மாவதியிடம் சரியான முரட்டுத் தனமும், சரியான இரக்கமான தனமும் ஒருகிடு அமைந்திருந்தது. தன் னிடம் இருப்பதைத் துல்லாதவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும், தாதுணாகச் சென்று உதவிச் செய்வதிலும் மாவதி என்னுடைய பின் நின்றுநே இருக்கை.

பயிற்சி முடித்ததும், நானுடன் மன்னாருக்கு வந்தோம். மன்னாருக்கு வந்ததும் இவக் கொலையா இருந்து விட்டுச் சொன்னாள், "எப்படி எழு நீங்கள் முதல் முதல் தமிழ்நதில் என்னை மாவட்டத்தினதான் பெண் போராட்டிகளாகக் காலடி எடுத்தி வைத்திருக்கின்றீர்கள்" என்றாள்.

பின்னர் நானுடன் மோட்டார் ஸைக்கிள் பழகினோம். அங்கே, இங்கே என்நெல்லை விழுந்தெழும் பிப் பழகினோம். இவள் முதலில் பழகிவிட்டாள். "பின்னாக ஏறு. நான் ஓடுகிறேன்" என்பாள்.

என்காவது மோதப் போவது தெரிந்தால், நான் பாய்ந்து ஓடிவிடுவாள். நானுள்ளாள் விழுந்து நடுக்கூட்டிவோம். விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு நிற்பாள். "நிம்மதிட வாறது" என்று கடி எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாக "மணி, மணி, என்று சரணம் பண்ணிச் சமாளித்து விடுவாள்.

ஒருநாள் என்னையும் இவளையும் தேக்காய் எடுத்து வருப்படி மூளம் பொறுப்பாளர் வெளியில் அனுப்பினார். இவள்தான் மோட்டார் ஸைக்கிள் ஓடி வந்தாள். வரும் வழியில் "மாந்தையிலி என்னை பெட்டைகள் கட்டவுட நித்திராக்கள் அங்கே போட்டு வந்து தேக்காயையு எடுத்துப் போவம்" என்றாள். "இல்லையடி, நேரம் போனாக் பொறுப்பாளர் தண்டனை தருவா, வேண்டாம்" என்றேன். "இல்லையடி. நீ வா. நான் எல்லாம் சமாளிக்கிறேன்" என்றாள். சரி என்று மாந்தைக்குச் சென்று, திரும்பி, தேக்காய் எடுத்து வந்தோம் நேரம் போனதாகக் கண்மை தெரியாமல் ஓடிவந்தாள். இடையில் ஒரு மரத்திடம் மோதி இருவரும் விழுந்துவிட்டோம். தூண்டு பேருக்கும் காயம். எனக்கு உதடு உடைந்துவிட்டது. அவளுக்கு முழங்காலிலும், முழக்கையிலும் காயம். என்னுடைய இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டு "மணி, மோட்டார் ஸைக்கிளாவை விற்றது என்று பேசில் யாருக்கும் சொல்லாதே" என்றாள். "ஏன்?" என்றேன். "எல்லாரும் படி பண்ணுவாருகள்" என்றாள்.

போராட்டிகள்.

இவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். இவர்களின் கைகளில் ஆயுதங்கள். அவை இரும்புதான். ஆனால் இவர்களின் மனங்கள் மென்மையானவை. மென்மையான உள்ளம் கொண்ட இவர்கள், காலத்தின் தேவை கருதி, காலம் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற ஆதிக்க வெறியர்களுக்கு எதிராகப் போராடுகிறார்கள். இவர்கள் தேசத்தின் விடியலுக்காகத் தங்களுடைய இன்பங்களைத் தொலைத்தவர்கள். வசந்தங்களை இழந்தவர்கள்.

ஒவ்வொரு போராட்டியின் கபாவங்களும் செய்கைகளும் வித்தியாசமானதுதான். அத்தோடு, கூடவே இரும்புவர்களுக்குத்தான் ஒவ்வொரு போராட்டியின் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்ளமுடியும். எட்ட இருந்து பார்த்தால், ஒரு போராட்டியை விளங்கிக்கொள்வது கடினம்.

இந்தவகையில்

விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட வரலாற்றில் முதல் பெண் புலியாக வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட 2ம் வெப், காலதியின் நினைவுகளை இங்கே மீட்டல் செய்கின்றேன்.

பயிற்சிப் பாசனையில் இருந்து வீரச்சாவடைந்த நான்வரை அவளுடன் பகிர்த்து கொண்ட சம்பவங்களில், அவளிடம் கண்டு கொள்ளத் திறமைகளில், அவளிடம் குகிகொண்டிருந்த குறும்புத்தனங்களில் என்னால் எழுத முடிந்தவைகளைமட்டும் இங்கே வரிக்கு வரியாக எழுதிக்கொண்டு செல்கின்றேன்.

மே. 23

மாக கதைத்தாள். நான் எனக்குத் தண்டனை வாங்கித்தந்ததையிட்டுக் கவலைப்படுவதாகக் கூறினாள். இவளின் இரக்கமான உணர்வுகளைப் புரித்து கொண்ட நான், "பிரச்சினையிலலை. நாக்கள் நல்லவர்களாக வளர்வதற்காகத்தானே இந்தத் தண்டனைகள்" என்றேன்.

நோவுதா மணி? இனி அடிக்கமாட்டீள்.

மன்னாரில் பரந்த வயிச்செவிகளைக் கொண்ட ஆட்டாட்டிவெளியில், பேதுறு களப்பரீதி என்னும் பெயரோடு, துடிப்பாக விளையாட்டுக்களிலும், படிப்பிலும் திறமைகள் திசுந்தவன், எமது பயிற்சிப் பாசனையில் மாவதி என்னும் பெயரோடு துடித்துப் பாசன கல்கலப்பாசன போராட்டியாக விது நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

பயிற்சிப் பாசனையில் நானும் மாவதியும் நல்ல தொழிலாளை இருந்தோம். இருவரும் சண்டை பிடிக்காத நாளே இவ்வளவு என்றுதான் சொல்லலாம். ஆனால் அடுத்த மீட்டிம சகாதானமா கிவிடுவோம். ஏதாவது நான் இவளுக்குப் பிடிக்காதமாதிரிச்சொன்னால், உடனே என்மேல் அடிதான் முதல் விழும். பின்னர் காள் என்னுடன் கதைப்பாள். மிது நேரத்திக்கு அடித்த இடத்தைத் தொட்டுப்பார்க்கு, "நோவுதா மணி? இனி அடிக்கமாட்டீள் மணி" என்பாள். எப்போதும் இவ் வாயுடனும் அன்பாகக் கதைக்கும் மோது 'மணி' என்ற சொல்வையே பாயிப்பாள்.

வரலாற்றில் முதல் பெண்புலி

"அப்ப காயத்திற்கு என்ன சொல்வது?" என்றேன். "உனக்குத் தடி குத்திவிட்டது என்று கூறுகிறேன். எனது காயத்தை யாருக்கும் காட்டமாட்டேன்!" என்றாள். அதேமாதிரி, மடித்திருந்த சேட் கையை இழுத்து முடிவிட்டாள். முகாமுக்குப் போய்ச் சென்றோம். அங்கே இதை மாற்றியே கூறினாள். இருவரும் மொட்டார் சைக்கிளில் வீழ்ந்ததை யாருக்கும் சொல்லவில்லை. ஒருநாள் எனக்கு ஏதற்கோ அடித்துவிட்டாள். இருவரும் துரத்தப்பட்டால் சண்டை செய்ய, பொறுப்பாளர் வந்து விசைக்குப் பிடித்து விட்டு, இருவருக்கும் தண்டனை தந்து, "உங்களை இரண்டு பேரையும் மேய்க்க" எனக்கு பிறம் பாச ஒருநாள் வேணும்" எனக் கூறி, "போக்போ" என்று விட்டார். மாலதி அடித்த கோபத்தில் மொட்டார் சைக்கிளில் வீழ்ந்ததை எழுது பொறுப்பாளரிடம் கூறிவிட்டேன். "சொல்லிப் போட்டாய், இஞ்சல வா. உனக்கு நல்லாத் தானா?" என்றாள். இவள் நினைத்ததைச் செய்து முடிப்பாள். இதனால் அவளின் மோட்டாடிற்கும் பயத்து, பொறுப்பாளருக்கும் பின்னாலேயே திரிந்தேன். அன்றிரவு நித்திரையில் வைத்து "நம்பிக்கைத்தரோகி" எனக் கூறி, எனக்கு அடித்த விட்டாள். நாள் நல்ல நித்திரையில் இருந்ததால் திருப்பி அடிக்காமலேயே படுத்து விட்டேன்.

ஒருநாள் எங்களுடைய பொறுப்பாளர் எமக்குப் புதிய சயனைட்டுகள் தருவதாகச் சயனைட்டைக் கொடுப்பது நாலாய் உட்கொண்டிருந்தார். நானும் மாலதியும் பொறுப்பாளருக்கு அருகில் இருந்தோம். "நாங்களுக்கும் கொடுப்பது எட்டுறம். தாங்கோ" என்றோம். பொறுப்பாளர் "இரண்டு பேரும் ஒரிடத்தில் வந்தால் நன்மை நடக்காது. அநியாயத்தான் நடக்கும். இரண்டு பேரும் வந்தால் இருக்கோ" என்றார். செஞ்சிக் கேட்டதால் எனக்குச் சயனைட்டில் கறுப்பு தூள் கட்ட அனுமதி கொடுத்தது. நாள் சயனைட் கறுப்பில் நூலைப் போட்டு இறுக்கிக்கொண்டிருந்தபோது, இவள் "இறுக்கையிடக் கழுத்துக்குள் நல்லா இறுக்கு" என்றாள். நாள் இறுக்கியபோது, "இன்னும் இறுக்கி, இழு மணி. இறுக்கி இழு மணி" என என்னை உற்சாகம் முட்டியதால், நாள் பலமாக இழுத்தபோது, சயனைட் கழுத்தோடு உடைந்து விட்டது. எனக்குத் தூள் பறந்ததால் சாதுவான மயக்கம் ஏற்பட்டது. அவை உடைந்ததை எடுத்து மணந்தபோது, அவளும் சாதுவான மயக்கம் முற்றாள். பொறுப்பாளர் ஏசினார், "அநியாயப்படுவார் செப்திர வேலைகள் ஒன்று, இரண்டா..."?

கோட்டையிலும் தொலைத்தெடர்பு நிலையத்திலும்

1987-ல் மண்ணை விட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் கோட்டையைச் சுற்றிக் காவற்படைமையின் சுருப்பட்டிருந்தோம். இது காவற்பகுதியில் பீச் ரோட்பக்கமாகக் காவற் படமையில் நின்றோம். ஒருநாள் நாங்கள் வேறு பகுதியில் காவலிகளை வைத்து வேலைகளில் சுருப்பட்டிருந்தோம். மாலதி மட்டுமே சாவல் கடமையில் திவறாள். அப்போது எதிர்பாராதவிதமாகக் கோட்டையில் இருந்து இராணுவத்தினர் முன்னேறி மாலதியின் காவல் நிலைக்கு நுள்வாங்கி வந்துவிட்டனர். மாலதி சிறிது நேரம் தனித்து நின்று இராணுவத்தினருக்கு எதிராக ரவைகளைப் பொறித்து தள்ளினாள். சிறிது நேரத்தில் மேஜர் சோதியாக் காவல், எழுது பொறுப்பாளர்களும் சென்று சண்டை செய்தனர். முன்னு, நாளுக்கு போர் மட்டுமே சண்டை செய்வதைக்கண்ட இராணுவத்தினர் மேலும் முன்னே முயற்சி செய்தனர். பூர்வியலையிலே மேஜர் சோதியாக்காவின் குப்பி உடைந்து, அவர் மயக்கம் அடைந்ததால் அவரை இருவர் தூக்கிச் சென்றனர். மாலதி தனித்து நின்று கட்டுக்கொண்டு நின்றாள். மேஜர் சோதியாக்காவைப் பாதுகாப்பான திடத்துக்குக் கொண்டு சென்றதும், மாலதி ஓடிச் சென்று, நாள் ஏதாவது வைத்திருந்த பன்றிக்குட்டி மைன்னை வெடிக்கச் செய்துவிட்டாள்.

பெரியதொரு வெடி ஒசையினால் அதிர்ச்சி அடைந்த இராணுவத்தினர் பயத்தின் பீதியால் பின்வாங்கி, கோட்டைக்குச் சென்று விட்டனர். பின்னர் "மாலதி ஏன் பன்றிக்குட்டியை அடித்தாள்" எனக் கேட்கப்பட்டபோது, "ஆயிரம் எதிர்த்துத் தாக்குவதற்கு எழுது ஆட்சி நிறையப் போர் இல்லை என்பதை. அவன் தெரிந்துவிட்டான்.

இதனால் விரைவாக முன்னேறினாள். எங்கெங்கிருந்தனர், மாலதி செல்லமறந்து, "வேறு ஒருவரை யாட்கள் வருவதற்கெடையில் ஆய் எங்களுடைய அனுப்புகள்" என்று சொன்னாள்.

மாலதி திடீர் என இப்படி ஒரு மாற்று நடவடிக்கையை செய்ததையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். மாலதி எவ்வளவுதான் விவையாட்டுத்தனம் செய்தாலும் அவளுக்குள் வீரமும் அஞ்சலமையும் நிறைந்து காணப்பட்டது. கோட்டையில் இருந்து செல்லடி கொட்டியதும் வெளிக்கிட்டுப் போனாள் என்ற கணம் எங்களுக்கு இருக்கும். உடனே நாங்கள் இராணுவத்தை எதிர்ப்பதற்கு, எங்களுக்கு என் ஒதுக்கப்பட்ட காவல் நிலைகளுக்கு, விரைந்து செல்வோம்.

இந்த விரைவு வேண்டுகோள் மாலதியே தவறு நிலைக்கு முதலில் சென்று விடுவாள். நாமெல்லாம் செல்லுக்கு நிலை எடுத்து, நிலை எடுத்துச் செல்வோம். மாலதியோ அப்படியிதனை. முகாமில் இருந்து ஒத்தொட்டால்தான் தனது காவல் நிலைகள் அடைந்ததும் தான் திரும்பிப்போய். சிலர் கூறுவார்கள் "மூட்டு மாலதி" என்று...

துடிப்பான போராளியின்

பன்மையான நினைவுகள்

மாலதி எதிநேரமும் சேட் கையை உயர்த்தி மடித்துவிட்டு, ஜீன்ஸ் காவல் மடித்துக் கொண்டு நிற்பாள். நாங்கள் "ரகுமான் எடுக்க" என்று படிப்பனையினால், அவள் "இல்லை. நாள் புருஸ் எடுக்கவதான் எடுக்கிறேன். எப்போதும் கையாலும் காலாலும் சண்டை பிடிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். என்னைக் கண்டால் ஆய் ஒருவாள்" என்று கூறுவாள்.

1987-ல் முற்பகுதியில் கோட்டைப் பக்கத்திலுள்ள தொலையத் தொடர்பு நிலையம் தாக்கப் பட்டது. இதற்குத்தொடர்ந்து மாலதி பங்குகொண்டாள். சண்டை என்றால் மாலதி துடிப்புடன் நிற்பாள். உலர்வுவானூரி வகுப்பைத் தாக்க, குண்டு வீசு விமானம் வருவதையோ, செல்வருவதையோ பார்த்தால் மாலதி, முன்னுக்குச் சென்று, ஆயிரம் கருவியிலேயே குதியாக நிற்பாள். இது மாநிரித்தான் தொலைத்தொடர்பு நிலையத் தாக்குதலிலும் சுருப்பட்டாள். ஒரு பெண் போராளி இந்நடவடிக்கையில் காயமடைந்தாள். காயப்பட்டவனைத் தூக்கிச் செல்லும்படி மாலதியிடம் பொறுப்பாளராகப் பணிக்கப்பட்டபோது (ஒருநேரம் சண்டை முடிந்து, ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டுக்கொண்டது.

"வேறு யாருமில்லை. சண்டை முடிந்ததானே. நீங்கள் கொண்டு போய்க் கொண்டு போது, அவ்விடத்தைவிட்டுப்போகுவதற்குமில்லை.

நாங்கள் போராணியைத் தூக்கிச் சென்று, மதித்துக் கொண்டு, வேறு ஒரு போராணியைக் கப்பிட்டு, "இவரைக் கொண்டு போய்ட்டாம் என்று பொறுப்பாளர் சொன்னவர்" எனக் கூறி, காயப்பட்ட போராணியை அவசரமாக ஒப்படைத்துவிட்டு "நீக்கும் தான் நின்ற இடத்துக்கு விரைந்து ஓடிவந்து விட்டாள்.

இதற்குச் சண்டையின்போது மாலதியின் உடலில் சில பகுதிகளில் (கை, கால் உட்பட) சிறு, சிறு செல் துண்டுகள் இருந்தன. "மருத்துவமனைக்குச் சென்று பிள்ளைகள் எடுத்துவிட்டு வா" என்ற போது, "போகமாட்டேன்" என்று வந்துவிட்டு, புதுப் பிள்ளை எடுத்துவந்தபோது, "உடம்பில் இருந்து செல் துண்டுகளை வெட்டி எடுத்தால், தன்னைத்தானே தீரம் அளவுக்கு அபாயமடைந்துவிடும் கொண்டுவந்தால், அவள்...

மாலதியின் குறும்புகள்

மாலதி, சண்டை செய்யது என்றால் மிகவும் சத்தொலத்தில் துள்ளிக்கொண்டு நிற்பாள். சண்டைகளை அறிந்தால் எதுவும் தென்பட்டால், உடனேயே மயற்சியோடு ஆயிக்குச் கொடுக்கிப் பிடிப்பாள். அடிச்சு என்றால் "தெறி அடித்தேடி" என்று பாடிக்கொண்டே நிற்பாள்.

1987-ல் முற்பகுதியில் நாங்கள் போய்பாக்கு வந்தோம். கோப்பாயில் இருந்த ஒரு வொரு இரவும் நாவற்குழி இராணுவ முகாமைச் சுற்றிநின்று காவற்படைமையின் காவல் நிலைகளைத் தெரிந்தோம். நாம் கோப்பாயில் பாதையில் காவற்படைமையில் சுருப்பட்டிருந்தோம். இரவில், இரண்டு பிடிவாசப் பிந்திற்று படுப்போம். எங்கெங்குக் கிடைத்த இடம் கட்டை, கட்டைக்குக் படுத்திருப்போம். சத்தங்கள் எதுவும் கேட்டால் காவற்படைமையில் நிற்பாள் இன்னும் "இரண்டொருவரை" எழுப்பிக் கொண்டு மணமேட்டால் சென்று ஆயிரம் கட்டை மாட்டிவைத்து அவதானித்து வருவோம்.

மாலதி காவற்படைமையில் நிற்கும்போது ஏதாவது சத்தம்பேட்டால், நாவை தள்ளிச் சென்று எதிரியின் நடமாட்டத்தை அவதானித்து வருவாள். எங்கள் நிலைக்கு முன்னால் தள்ளிச் சென்று நின்று, தள்ளிச் சத்தம் கேட்கும். நாவற்குழி இராணுவ முகாமில் அடிக்கடி விளக்குகளை அணைப்பாள் ஆய். அவ்வேளையில் "நாங்கள் உரை நிலைக்கு வருவோம். காவற்படைமையில் நிற்கும் மாலதி அடிக்கடி எகிலாறையும் எழுப்புவாள். திடுக்கிட்டு நித்திரைகள் எழுப்பி "என்னைடி" என்றால், "பேயெடி, பேயெடி" என்று பயமுறுத்துவாள். "உண்மையால் நாள் கறுப்பாய், வெள்ளையால் ஆயிவைக் கண்டனாள்" என்று கூறுவாள். "நேற்று எரிச்சு பொடியிசை ஆய்விடி. இன்னடைக்குத்தான் வெளியே, பொருது தாக்கும்" என்று மேலும் மேலும் எக்கணைப்பாறு முறுத்துவாள்.

ஒருநாள் நாள் ஒரு சீமெந்து மேட்டமேய் படுத்திருந்தபோது மாலதி வந்து "எழுப்பிச் செல்லுங்கள், எடியே செதியாய் எழுப்புக. எழுப்புக" என்றாள். அவசரமாக எழுது ஆயுதத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு "ஆயிரம் கருவியிலே" என்று கேட்டபோது "எடியே, நீ படுத்திருந்த இடம் சமாதியடி" என்றாள். எனக்குச் சரியாக "கோப்பாய் எரிவிட்டுப் போய்ப்படுத்திவிட்டாள். மாலதியின் இந்தத் தொல்லைகளால் மாலதிக்குக் காவற்படைமே நேரம் போட்டாமல் விடுவோம். இரண்டு நாளைக் கண்டையிடித்து, காவற்படைமை நேரம் போய் சென்றுவிடுவாள்.

காவற்படைமையில் சுருபும் இடத்துக்குச் சென்றதும் "வாடி, நித்திரை கொள்ளும்வரை இடம் பார்க்கப்போம்" என்பாள். "சும்மா நிரிப்பதில் இருது" என்றாள். "எடியே எங்கே எங்கே நிலை எடுத்து அடிபட்டாம் என்று இடம் பார்க்கத்தான் தான் ஆய் வந்தால் அட்டாசாரமாக அடிபட்டாம்" என்பாள். பின்னர் இரண்டு பேரும் "கோப்பாய் கிற்றை" அடியில் இருந்து சைதடிப் காவற் தொற்கைவரை நடந்து, நடந்து செல்வோம்.

பசுவில் எங்குண்ட பூக்காயில் நிற்போயம். பசுவில் இரண்டுபேரும் ஒரே சண்டை பிடிப்போம். சற்று நேரத்தில் சமாதானமாகி ஒன்றாக வெளியில் செல்வோம். நான் அடித்துவிட்டு ஒரேவேன். அவன் சத்தி என்றும் பாராமல், கோப்பாய்ச் சத்தியில் துரத்தி வந்து அடித்துவிட்டே திரும்புவான்.

ஒரு நாள் இரண்டுபேரும் துரத்தப்பட்டுக் கொண்டு கோப்பாய்ச் ஒரு அப்புவின் வாழைத் தோட்டத்துக்குச் சென்றோம். நான் முதலில் சென்று, களைத்துப்போய், "அப்பு தண்ணி தாலவன்" என வாங்கிக் குடித்துக்கொண்டிருக்க இவரும் களைத்துப்போய் வந்தான். "எனக்கும் தண்ணி தா மணி" என்றான். நானும் தண்ணீரைக் கொடுத்துவிட்டு "எனக்கு அடிக்காணை மணி" எவ்றேன். அவன் சிரித்துவிட்டு, "வா போக்குக் போயம்" என்றான்.

கோப்பாய் பாலத்தடியில் அடிக்கடி உலகிரு வாணாதி நாமப் பறக்கும். அந்நேரங்களில் நாம் கிறேசரடிக்கு விரைந்து செல்வோம். இவ் வேளைகளில் மதில்களைப் பாய்த்து, பாய்த்து முதலில் கிறேசரடிக்குச் செல்பவன் மாலதிதான். மாலதி மதில் பாய்வதில் சரியான கெட்டிக்காரி. "இந்தா பாரி போறன்" என்றால் அடுத்த நிமிடம் மதினுக்கு அங்காசி நிற்பாய்.

கொக்கோக்கோலாவும் பன்றாவும்

எங்களுக்குக் 'கொக்கோக்கோலா' குடிக்க கூடாது" என்ற கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. மாலதிக்குக் கொக்கோக்கோலா என்றால் சரியான பிரியம். கொக்கோக்கோலா குடிக்கக்கூடாது என்று தடைவிதித்து இரண்டாம் நாள் மாலதி என்னிடம் "வாடி கூப்பாருக்குப் போய்வருவோம்" என்றான். எனக்குத் தெரியும், இவன் கூப்பாடு சென்றால் கொக்கோக்கோலாதான் குடிப்பான் என்று. நான் "வரவில்லை" எவ்றேன். "இன்னடைக்கு மட்டும்தான் வா" என்றான். "சரி வா. கொக்கோக்கோலா குடிக்கக்கூடாது. வேறு ஏதாவது குடிப்போம்" எவ்றேன். அந்நேரம் வெளியில் செல்வ தென்றால் சாதாரணமானவர்களாகத்தான் உடை யணிந்து செல்வோம். கடைக்குள் சென்ற மாலதி இரண்டு பன்றாவுக்கும் இரண்டு கொக்கோக்கோலா வுக்கும் சொன்னான். "ஏன் மாலதி?" எவ்றேன். சிரித்துக்கொண்டே "பண்டாவை மேசையில் வைத்து விட்டுக் கொக்கோக்கோலாவைக் குடிப்போம்" என்றான். "என்ன மாலதி விசரிக்கதை கதைக்கிறாய், எங்களையல்லோ கொக்கோக்கோலா குடிக்க வேண்டாம் என்றார்கள். குடித்துக்கொண்டிருக்கையில் யாராவது எமது ஆட்டின் வந்தால் என்ன செய்வீறு?" எவ்றேன் "இன்னடைக்குமட்டும் குடிப்போம். எளிமேல் குடிக்கவே வேண்டா மெடி" என்றான். சரியென மேசையில் அமர்ந்தோம். "முதலில் பண்டாவை எடுத்து, அவரவரின் பைக் குடித்துவிட்டு மேசையில் வைத்துவிட்டு, பின் கொக்கோக்கோலாவை குடி" என்றான். இடைவில் எதிர்பாராதவிதமாக எமது உறுப்பினர் ஒருவர் வந்தான். நான் இவருக்கு கொக்கோக்கோலாவைத் தள்ளிவைத்துவிட்டு, பண்டாவை குடித்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர் சென்றபின் மீண்டும் கொக்கோக்கோலாவைக் குடித்துவிட்டு வெளியில் வந்ததும், மாலதி சொன்னான் "எப்படி மணி என்னுடைய துடியா?" என்று. பின் இரவு பொறுப் பாளிடம் நடந்ததனை மாலதி கூறி, தனக்குத் தன் டனை தரும்படி கேட்டான். இந்தச் சம்பவம் நடந்தது. 1987. 10. 09 இல்.

மாலதி எவ்வடி குழப்புகளுக்கும் குறும்பு களையும் செய்தாலும், இவளிடம் வீரமும் விசுவாசமும் நிறைந்து காணப்பட்டது. இவன் எவ்வளவு குறும்புகள் செய்தாலும், இவனுக்கெனக் கொடுக்கப்படுகின்ற வேலைகளை அழகாக, முழு மையாகத் திறமையாகச் செய்துமுடிப்பான்.

கனடா நாள்.

1987- 10- 10 இல்

காலையிலேயே தலையில் தோய்த்துவிட்டு வந்த மாலதி, சமையல் அறைக்குச் சென்று சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தான். நானும் ஏற்கனவே தலை

யில் தோய்த்து என்ருப் பிடித்தமான நீன்ஸ், செட் போட்டிருந்தேன். மீனுடன் சாப்பிட்டுவந்த மாலதி நான் எதிர்பாராத விதமாக என் செட்டில் கையைத் துடைத்துவிட்டான். எனக்குப் பேசுவார்க்கைவீன்றி, அவ்மேல் துப்பிவிட்டேன். அந்நேரம் மாலதி எனக்கு அடிக்கவில்லை. மீண்டும் போய்க் குனிந்து விட்டு வந்தான். நான் அவனை "என்னுடன் கதைக்கவேண்டாம்" என கூறிவிட்டேன்.

அன்று காலைவே எமக்கெல்லாம் புதிய ஆயுதங்கள் கொண்டு வந்த தரப்பட்டன. மாலதிக்கு எம்-18 ஆயுதம் கொடுக்கப்பட்டது. மாணவிய் எங்களை ஏற்ற வாசனம் வந்தது. அதில் எங்களுடைய குழுவை உடைப்பைகளுடன் ஏறச்சொன்னார்கள்; நான்கள் தயாரானபோது ஒரு கிண்பிரச்சினை வந்தது. எமது குழுவில் நான்கு எம்-18 இருந்தது. எம்-16 உடன் உள்ள ஒருவரை வேறுகுழுவுக்குப் போகும்படி பணிச்சுப்பட்டது. இதில் இரண்டுபேர் குறுத்தலைவிடை. ஒருவர் மருத்துவம் செய்பவர். ஆகவே மாலைக்கே அடுத்த குழுவுக்குச் செல்வ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. "போகமாட்டேன்" என்ற மாலதி, பின் பொறுப்பாளரின் கட்டளை குப் பணித்து, அடுத்த குழுவுடன் திரைச் சம்மதித் தான்.

வாசலில் கண்ணீர் மல்க மாலதி நின்றுகொண்டிருந்தாள். நான்கு ஏழு உடைப் பைகளுடன் வாசனத்தில் ஏறிக்கொண்டிருந்தோம். நான் என்னுடன் கதைக்கவேண்டாம் என்று சொன்னதால், மாலதி எவ்ருக் கிட்டேவரவில்லை. வாசனம் புறப்பட்டு தயாரானபோது, நான் மறந்துபோய் விட்ட என்னுடைய சப்பாத்தி எடுத்துக்கொண்டு, ஒடி வந்தாள் மாலதி. கண்ணீர் மல்க என்னிடம் சப்பாத்தைத் தந்த மாலதி, "என்னோடு கதைக்க மாட்டியா மணி?" என்றாள். "இல்லை. நான் கதைப்பேன். கோபத்தினால்தான் அப்பிடிச் சொன்னேன்" எவ்றேன். நான்கள் சண்டைக்குத் தயாராகுநின்றோம் என்பது எமக்குத் தெரியும். மாலதி சொன்னான் "கவனமாக நல்லா அடிப்பது மணி. இவரும் உயிருடன் இருந்தால் மீண்டும் சத்திப் போம்" என்றான். இதுதான் மாலதி பிரியச் சுவரத்தோடு இறுதியாக என்ருச் சொன்ன உறுதியான வார்த்தைகள். இறுதியாக நான் கண்ட மாலதியில் குழந்தைத்தனம் தெரியவில்லை. மாறாக போருக்குத் தயாரான கம்பீரமான படைவீரரின் சாயல் அவன் முகத்தில் படிந்திருந்தது. நான்கள் மாலதிக்குக் கை அசைக்கவும், எங்களை ஏற்றிய வசனம் அவன் கை அசைத்தபடி நிற்கு பறந்து சென்றது.

மாலதியைப் பிரிந்த கவலை என்ருமட்டும் இருக்கவில்லை. எங்கள் குழுவுக்கே இருந்தது. ஏன் என்றால் அவன்தான் எங்கள் குழுவில் கலகலப்பானவர். பயிற்சிப் பாசனையில் இருந்து ஒரே குழுவில் இருந்து எங்களுக்கு, பிரிவு என்று வந்ததும் மிகவும் கடினமாக இருந்தது. வாசனம் போய்க் கொண்டிருந்தது. என் மனம் வாசனத்தை விட வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. என் உள்ளுணர்வு கூறியது நான் மாலதியை நிரந்தரமாக பிரிந்து விடுவேன் என்று.

1987 - 10 10 அன்று நள்ளிரவில்....

கோப்பாயில் எம்மவருக்கும், இந்திய இராணுவத்துக்குமிடையே சண்டை தொடங்கிய செய்தி கிடைத்தது. தொலைத்தொடர்பில், சண்டைபின் செய்திகளையும் பணிப்புரைகளையும் கட்டளைகளையும் பொறுப்பாளருடன் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நிகரெனத் தொலைத்தொடர்பில், ஒரு குழு, இங்கொரு குழுவுக்குப் பென் போராளினில் ஒருவர் வீரச்சாவு என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தது. எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. நீண்டநாள் நட்புறவால் மனம் கொண்டது "ஆண்டவரே மாலதியாக இருக்கக்கூடாது" என்று. பொறுப்பாளரைக் கரைச்சல் பண்ணினேன். "பெயர் என்ன என்று தொடர்பு எடுத்து கேளுங்கோ, கேளுங்கோ" என்று. நிகரெனத் தொலைத் தொடர்பு, வீரச்சாவடைந்தது மாலதி என்ற செய்தியைத் தாங்கி வந்தது.

நானோ, என்றமே சந்தித்திராத அநிர்க்கிணைச் சந்தித்தேன். ஏனெனில் பென்போராளினில் முதல் முதலில் இழப்பைத்தான். நான் சந்தித்தேன். 'ஓ' வெண்பு பெரிதாக, நான் எங்கே நிற்சிதேன் என்ற நினைவுகூட இல்லாமல் அழுதேன். பொறுப்பாளர் சிறிது நேரத்துக்குப் பின் என்னை ஏனெனார், "எங்கே நிற்சிதாய் என்று தெரியாமல் ஏன் இப்படிச் சத்தமாய் அழுவீனாய்" என்று. என்றமே பொறுப்பாளரை அநிர்க்குக் கதைக்காத நான், மாலதியின் பிரிவாக அன்று பொறுப்பாளரையே எதிர்த்துக் கதைத்துவிட்டேன்.

மாலதி தினமும் சொல்வாள், பெண்புவினில் நான்தான் முதல் வீரச்சாவு அடைவேன் என்பாள். அவள் சொன்னதைப் போலவே, மாலதியே விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டம், வரலாற்றில் முதல் பெண்புவினாக, புரட்சிப் பெண்ணாக சந்திர நாயகி ஆகிவிட்டாள்.

நானும், மாலதியும் கோப்பாயில் கிறேசரடி என்னும் இடத்தில் நடந்து நிரிவோம். அவன் எதிரினை எதிர்கொள்ளக் காத்திருந்த, நடைபயிற்ற, குறும்புத்தனங்கள் செய்த அதே இடத்தில், எதிரியின் குண்டை ஏறி, சந்திர நாயகியாகச் சந்தித்தான். இவன் உலகிய, இவன் சந்திர நாயகியாகச் சந்தித்த அதே இடத்தில் அவருக்காகக் கட்டப்பட்ட கல்லறை நிமிர்ந்து, அவனின் வீரத்தை, பசுமையான அவனின் நினைவுகளை உணர்ந்தி நிற்சிதது.

இப்படித்தான் மாலதி வீரச்சாவைச் சந்தித்துக் கொண்டாள். அன்று இரவு கோப்பாய் கைதடி விதியாக வரும் வாசனங்கள் அனைத்தையும் மறித்துப் பரிசோதனை செய்யும்படி மாலதி நின்ற குழு வினாிடம் பணிச்சுப்பட்டிருந்தது. எல்லோருமே காலநீட்டமையில் நிற்ம்போது வருகின்றவர்களை ஒவ்வொன்றையும் பரிசோதனை செய்து அனுப்பினார்கள்.

கோப்பாய்ச் கடலையடியில் மாலதி காணப்பட்ட மையின் நிற்ம்போது, வாசனங்கள் வந்திருக்கின்றன. ஒடிச்சென்று வாசனத்தை மறித்திருக்கிறான். மாலதி மறித்தது இந்திய இராணுவத்தின் ஆட்களாகளை. நிறும் திருமெனக் குறித்த இராணுவத்தினர் ரவை களை கண்டபாட்டில் அடிக்கத் தொடங்கினர். மாலதியும் எதிர்த்தாக்குதலைத் தொடர்ந்தாள். பின் எமது எல்லாக் குற்றங்களும் மாலதியின் பக்கம் சென்று சண்டையில் இறுக்கினர். எதிர்பாராத விதமாக ஏராளமான இராணுவத்தினர் எம்மவரது குழுவைச் சந்திவனைத்தனர். தாக்குதலைத் தொடர்ந்தனர். இவ்வேளையில் மாலதி படுகாயமடைந்துவிட்டாள். காயமடைந்தவனாத தோழிகள் தூக்கி வரும் போது மாலதி "எல்லோரும் வினாகச் சாகவேண்டாம். என்னை விட்டுவிட்டு என்ரு எம் 16 (ஆயுதம்) கொண்டு நீங்கள் ஓடுங்கோ" என்று தூக்கிவிட்டாள். தோழிகள் "இல்லை. நான் உன்னைக் கொண்டு போகின்றோம்" என்று கூறிய அடுத்த நிமிடமே மாலதி சயனடைக்கக் கடித்துவிட்டாள். ஏனென்றால் இராணுவத்தினர் சந்திவனைத்துவிட்டனர். கோப்பாய் கிறேசரடியில் மாலதி தன்னை அர்ப்பணித்தாள். ஆயிவின் சந்திவனைப்பால் மாலதியின் ஆயுதத்தைத்தான் முதலில் கொண்டு உந்தார்கள். மாலதி சொன்னதுபோல், அடுத்த நாள்தான் மாலதியின் புழுட்டலை மீட்டெடுத்தார்கள்.

இப்படித்தான் ஒவ்வொரு போராளிகளும் எங்களின் சொந்தமண்ணின் விடிவுக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொள்கின்றார்கள். எல்லாப் போராளிகளும் தங்கள் உயிருக்கும் மேலாகத் தங்களின் ஆயுதங்களைத்தான் நெகிசின்றார்கள். இந்த வரிசையில் மாலதியும்.....

கோப்பாய் கிறேசரடியில் மாலதியின் பசுமையான நினைவுகளைத் தாங்கி நிற்கும் அவளது கல்லறைக்கு அடிக்கடி என் கால்கள் விரையும். அடிக்குந்து நான் திரும்புவது உரமேறிய உறுதியான போராட்ட உணர்வோடு மட்டுமே.....

இப்படியான ஆபத்தும் சிக்கல்களும் நிறைந்த காலகட்டத்தில் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில்,

எமது இயக்கம் ஆங்காங்கே நிறிய குறிகளாகப் பிரிந்து சிங்கள இராணுவத்தினரை 'கெடில்லாத தாக்குதல்' மூலம் அழித்து, அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்ததுடன், மக்களையும் அரசியல் மயப் படுத்தும் நோக்கோடு போராட்டத்தைப்பற்றியும், போராட்டத்தின் தேவைப்பற்றியும் பிரச்சாரப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

மன்னாரில் பரப்புக்கூடாதான் என்னுமிடத்தில் நூலாழை போரைக் கொண்ட எம்மையின் குழு ஒன்று தலைமையாக (தற்போது எப்போதாவது) ஒரு சில ஆயுதங்களுடன் பிரச்சார வேலைகளிலும் இராணுவத்தினர் மீதான கெடில்லாததாக்குதல் களிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அன்றைய குழுவிலேயே இராணுவ நடவடிக்கை எதிர்த்து எவ்வளவு இதர தேவைகளுக்கும் ஏற்ற இடமாக பரப்புக்கூடாதான் பிரதேசம் அமைந்த தால் காலம் முதல் மாணவரை பரப்புக்கூடாதான் பிரதேசத்தில் தமது பொழுதைக் கழித்துக்கொள்ளும் எமது குழு வின் இரவு ஆளையும் பாதுகாப்புக்கென ஆட்சாட்டி வெளியினை நாடுவர்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் இராணுவத்தை நேருக்குநேர் எதிர்த்து கொள்ளுமளவுக்கு, ஆயுதப்பலமோ, ஆட்பலமோ எம்மிடம் இருக்கவில்லை. ஆங்காங்கே நிறு சிறு கெடில்லாத தாக்குதல்களை நடத்திவிட்டு, உடனேயே தலைமறைவாகிக்கொள்ளும் காலம்.

எனவே எமது குழுவின் பாதுகாப்புக்கு நிரலில் ஆட்சாட்டி வெளிக் குதறிவிடுவார்கள். அந்த காலகட்டத்தில் பரப்புக்கூடாதான் மக்களும் அப்படியொரு வாழ்க்கை மையே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

எதிர்காலம் எப்போது இருக்குமோ, நாம் எப்போது வாழப் போகிறோமோ என ஏதென்கொண்டிருந்த மக்களின் மனங்களில், எமது இயக்கத்தினரின் தாக்குதல்களும், பிரச்சாரமும் விழிப்புணர்வையும் தம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியது.

பரப்புக்கூடாதானில் இருந்து ஆட்சாட்டி வெளியினை மக்கள் எமது இயக்கத்தை ஆதரவளித்து அரசுமன்றத்தினர், அவ்வு அறிம மக்களின் அரசுமன்றப்பு எமது இயக்கத்தினர் ஓர் நினைவான இடத்தை அங்கு ஏற்படுத்திக் கொள்ள ஏதுவாக அமைந்தது.

நாளும் ஒரு வீடு என எமது இயக்கத்தினர் மக்களிடம் வீடு வீடாகச்சென்று மக்களோடு மக்களாக உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஆபத்தும் சிக்கல்களும் நிறைந்த அப்படியானதொரு காலகட்டத்திலும் பரப்புக்கூடாதானிலிருந்து ஆட்சாட்டி வெளியினை உள்ள அனைத்து வீடுகளும் எமது இயக்கத்தின் பார்வைக்குள்ளாக இருக்கவில்லை. எல்லா வீடுகளும் எமது போராட்டத்துக்கு உறுதுணையாக தோன்றாவிட்டால் நின்ற வேளையே.

ஒர் நாள் அந்த அழகிய ஆட்சாட்டி வெளியில் அமைதியோடு அமைந்திருந்த அந்தச் சிறிய வீட்டுக்கு எமது இயக்கத்தினர் காலடி எடுத்துவைத்த போது,

"ஆர் தம்பியவையே? வரக்கோ" என வர வேற்ற அந்த வீட்டு இயான்ஸ் வரப்பெறப்படும் யிதி, "அவ்வளவுக்கு உளவு வாக்கோ, வந்து விடுக்கோ" என வரவேற்று இருந்தவீட்டு, ஒடிச்சென்று தேநீர் குவளையுடன் அளவற்ற சந்திராசுந்தரன் எம் இயக்கத்தினர் முன் சிறுமியாக அன்று அறிமுக மாகிய மாலதி, ஆரம்பத்தில் எமது இயக்கத்துக்கு உதவி புரியவில் பெரும் பங்கு வகித்தவர்.

"அவ்வளவு! அடம்பலிவிருந்து ஆயி வெளிக் கிட டானாம். சனம் எல்லாம் காட்டுக்குப்போறாங்கள்" என ஆயியில் வருகையை 'உளவு பார்த்துச் சொல்வதுடன்' நின்றவீடாது.

"தங்கச்சி! இன்னடைக்குப் பத்துப்பேருக்குச் சாப்பாடு வேணும்" என எமது இயக்கத்தினர் சொன்னதும், "அதுக்கென்ன அப்பா! நான் இந்த நிமிசமே கொண்டு வருகின்றேன்" என ஒடிச் சென்று, ஒரு நொடியில் சாப்பாட்டுடன்-வந்து நிற் பார். அது மட்டும்கூட.

"இன்னடைக்குக் கூட்டம் ஒன்று வைக்கவேணும், மக்களை அணிதிரட்டவேணும்" என்ற ஒரு சொல் சொன்னால் காணும். ஒரு நொடியில் மக்களை அணி திரட்டி, கூட்டத்துக்கு ஒழுங்குசெய்துமடு வாள்.

வயல்வெளியில் எமது இயக்கத்தினர் களைப் புடவ் அயரும்வேளை "அண்ணே, ஆயி வாறான்"

ஆழமாகப் பெருக்கெடுத்த ஒடிவது. அவள் விடுதலை ஊற்றுப் பெருக்கெடுக்க எமது இயக்க வெளியீடுகள் மேலும் காரணமாகிற்று.

எமது இயக்க வெளியீடுகளை வாசித்து, அதில் சிங்கள இராணுவத்தின் அடக்குமுறைகளையும், அட்டுழியங்களையும் புரிந்துகொண்ட மாலதியின் மனதில், தானும் போய்ப் போராடவேண்டும் என்ற எண்ணம் 'சுருக்கொண்டது. அன்றிலிருந்து அவள் தன்னை ஒரு போராடியாக ஆக்கிக்கொள்ளும்படி எமது இயக்கத்தினரிடம் சதா தச்சித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தன்னை இயக்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்ட காலம், அதை இன்று நினைத்துப் பார்த்தால் ஒருபுறம் சிரிப்பும், மறுபுறம் வேதனையாகத்தான் இருக்கும்.

"இருச புலம்பம், ஒரு சங்கிதெரிபுமோ?"

"என்ன மணி? என்ன விசயம்?"

"உயர் ரோகினியைத் தெரி யுமெல்லோ"

"ஓ... அதுக்கென்ன?"

"அவளுக்கு விட்டிடின சாய் பாடு என்று எதுவுமில்லை. உன் டப்படி நொட்டிவிட்டிருக்கிறாள்"

"ஓம்... ஓம்... எனக்கும் தெரியும்... அந்தப் பெண்ணைப் பதாய், தகப்பன்... ஆம்பினைவர் மாதிரி ஊர் பத்தாள் பிடித்து, அந்தப் பெட்டையும் அடக்க ஒடுக்கமில்லாமல் 'சைக்கிளில்' அதி ளையும், 'இருக்கையும்' ஏதோ சேவை, 'சேவை' என்று ஆம்பினைவருப் பின்னால் நிரியுது"

இதனால் அன்றைய கால கட்டத்தில் 'பெண்கள் மீது சமூகம் கொண்டிருந்த கணிப்பு', 'பெண் கள் என்றால் வீட்டில் அடக்க ஒடுக்கமாம். இருக்கவேண்டும், அதை மீறினால் பெண், இல்லை, அவள் ஆண்' அது மட்டும்கூட. "ஆம்பினைவருக்குப் பின்னால் நிரியுது" என்று அபாண்டமாகப் பழினைப் பெண்கள் மீது கைத்தி, பெண்களை, அவர்களது உயர்வு களை அடக்கி கொண்டிருக்கும் சமூகம், அப்படியான கால கட்டத்தில் மாலதி தானும் போராட் வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது எமது இயக்கத் தில் பெண்களை முழுமையாக வீட்டிலிருந்து, போராட எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. 'இருந்தும்' 'என்றைக்கோ, ஓர் 'நாள்-மபன் ளும்' எமது போராட்டத்தில் இணைத்துக்கொள்ளப் படுவார் கள். அதுவரையில் 'காத்திருக்கும் படி' வாக்களிக்கப்பட்டது... அது வரையில் மாலதி எமது இயக்கத் தினருக்கு வழமையாகச் செய்யும் உதவிகளைச் செய்து வந்தாலும், அவள் மனதில் 'ஆயுதம் ஏந்திப் போராட வேணும்' என்ற 'விடு தலைத் தீ எரித்து' கொண்டிருந்தது.

காலம் நகர்ந்தது. 1985ம் ஆண்டு ஆயுதப் போராட்டத்தில் பெண்களையும் இணைத்துக் கொள்வது என இயக்கம் முடிவுசெய்தது. 'பெண் களை இயக்கத்துக்கு எடுத்துவரவேண்டியும், அவளது அக்கா மணியும் பெண்களை இயக்கத் துக்கு எடுப்பதில் முன்நிற்க செயற்பட்டார்கள்.

அவர்கள் பெண்களைப் போராட்டத்துக்குள் எடுப்பதில் முன்னின்று உழைப்பதுடன் நின்றுகொள் மல் தானும் இணைத்துக்கொள்வதற்கு முன்விடையாகி, அணிதிரட்டிக்கொண்டிருந்த அவை.

மாலதியின் தாயார் மாலதி 'நீடு பின்னையாக இருக்கும்போதே காலமாகிவிட்டார். அவரின் இறப் பித்தப் பிள்ளைகளும் பொதுப்பை நடுத்த பெண் மணி என்பவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இந்நிலையில் எப்படி மணியை இணைத்துக்கொள்வது? அதுமட்டு மல்ல ஒரு வீட்டில் எப்படி இரண்டு பேரைப் போரா

பாதுகாப்பற்ற பெரு வெளி. நல்ல நிலவு. இவை இரண் டும் எதிரிக்குச் சாதகமாக அமைந்துவிட்டன. ஆனாலும் எம்மவர் விட்டுவிட்டு ஒடிவிடவில்லை. முடிந்தவரை தாக்கு தலை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். மாலதியின் இரண்டு கால்களிலும் ரவைகள் துணைத்துச் சென்றுவிட்டன. 'மாலதி இரு கால்களிலும் காயப்பட்ட அந்தவேளைதான், குண்டு களின், ரவைகளின் ஓசையின் நடுவே மர்லதியின்' அந்தச் செய்தி...

"என்றை ஆயுதம் பத்திரம். என்னை விட்டிட்டு, என்றை ஆயுதத்தைப் பிடி விதி"

"ஓ! நான் ஆயுதத்தைப் பிடிக்கிறேன். முதலில் நீ வா மாலதி"

"நான் சொல்லுவதை முதலில் கேள்"

2ம் லெம், மாலதி விரவேக்ஷா 'விதி' "இல்லை, நீ வா முதலில்" ரவை மறையின் நடுவே தோழிகள் இருவரினாலும் வாக்குவாதம் தொடர்கிறது.

என்று எம்மை அரட்டி, எம் உயிரைக் காப்பாற்ற வதில் பெரும் பங்குகொண்டவள்.

எமது இயக்கத்தினர் சண்டைக்குப் போதும் போதும்கூட, சண்டைசெய்து விட்டு வந்தபின்புச்சரி, மாலதி எம் போராடிகளுக்குச் சாப்பாடு, தண்ணீர் என உபசரித்து எமக்குப் பக்கப்பலமாக நின்றவள். அவள்மட்டுமல்ல, அவளுடைய அக்கா மணி, ஐயா, ஏன் அவர்களின் முழுக்குடும்பமே எமக்கு குத் தோளோடு தோள் நின்று எமது போராட் டத்துக்கு உறுதுணையாக நின்றவர்கள்.

ஆரம்பத்தில் உளவு பார்த்துச் சொகுவதிலும் கூட்டங்களில் ஒழுங்கு செய்வதிலும், சாப்பாடு, தண்ணீர் எனக் கொடுத்து உபசரிப்பதிலும் பங்கு கொண்ட மாலதியே மனதில் விடுதலை ஊற்று

[illegible]

சிறுகதை

வேத அறையில் கதிரைக்குள் புதைத்து ராஜம்கொண்டனின் "கனவு"க்குள் மூழ்கியிருந்த என்னை மறுபடியும் கவனிக்கப்பட்டது. புதிதெதிர்த்து விடுபட்ட கனவுக்கு முன்பு தெரிந்தது. எனது அறை வாசலிலிருந்து ஒப்பியிருந்த மூன்று முற்றத்தில், சந்திர எட்டிப்பார்த்ததொன்றை மறந்திருந்து கரிமாத நீண்ட கிணாயில் ஸ்காட் திருத்த இரு கருமைமயம் கிவம்பு நிறம் கொண்ட யோஜாமலர்கள் தான். அப்போதுதான் பூத்த பொலிவோடு வெகு அழகாக... ஒடிச்சென்று அகி கொப்பையே கடைகளில் அணைத்து, மூக்கென்றுள்ளி புதிதில் மென்மையான தெய்வநூல், தெய்வ நூல் நூல்களையும் என் என்னுள் அழகுக் கருமைக் கடினப்பட்டு அடக்கினேன். கருமை மீட்கல் கடைகளில் இவ்வளவு முரட்டுப்படுத்தினேன்.

"ஓ... ஓ... பின்னால... பிடி... பிடி..."

பின்னாலும் பலபேர் சேர்ந்து சேதிட்டதுபோல் எதிர்ப்பிடுகக் குரல்கள் என் நினைவுகளை கடைபிடித்தன. அந்த மரண நேரத்து அமைதியை அமைதி குரல்கள் முயற்சித்தாலும் கோபத்திற்குப் பதிலாக வறண்டபோல் ஏக்கத்தால் குத்துகொண்டது.

அப்போது என்னைப் பந்தம் வந்திருக்கும். என்னைவிட இரண்டு வயது பெரியவனான என் அன்னா பின்னேரமானதும் கிரிக்கெட் மட்டையோடு பக்கத்து வீட்டுக்குச் சென்றுவிடுவான். என்னைக் கிரிக்கெட் விளையாட ஆசைதான்.

புதைகுழி வார்ப்புகள்

அன்னாவைப் போல் போலிச் செய்யவேண்டும், சந்தம் போட்டுக் கொண்டு புதுசாகிடுகிக் வேண்டும்போல் ஆவலாக இருக்கும். ஆனால் பக்கத்து வீட்டுக்கு ஒரு பெண் பின்னாலும் அன்னா வாலு வருவதில்லை. யாரும் வராவிட்டால் என்ன? நான் விளையாடுவதற்காகவே! என்று ஒருநாள் அன்னாவின் பிடி சென்ற என்னை அவன், படகையிலேயே மறித்து.

"விளையாட்டுக் கிளையாட்டென்று பக்கத்து வீட்டிலே வந்தாயோ, ஆகவேண்டும் யாரைமல் கடைபிடித்தான் அனுப்புவான்"

என்று அடிக்குரலில் மிரட்டியதும் அல்லாமல், அம்மாவையும் அழைத்து.

"அம்மா... இவனைக் கூப்பிட்டு உன்னை வெளியே அழைக்கச் சொல்லுமோ? விளையாடும் போதாவாம் விளையாட" என்று.

மூலம் கற்றுக் கொண்டிருந்த மூட்டிய என் விதி களையும், மூக்கு விடைத்து அடிக்கதென்கிறது அழு கையை அடக்க நான் எடுத்த முயற்சிகளையும் அவதானிக்காது அல்லது அவதானிக்க ஏதும்பாது, அந்த அலட்சியத்துடன் யடவையை அறைந்து சாத்தியபடி வெளியேறலாம் அன்னா ஆரவரம் தெரிக் முயற்சியாக அம்மாவின் முகத்தைக் கண் ணீர் முட்டிய விழிப்போடு பார்த்தேன். அம்மா அன்னாவைக் கூப்பிட்டு இரண்டு அடி கொடுக்க வேண்டும், ஆகவே "அன்னா சொன்னால் என்ன? அவனுக்கு என்ன தெரியும்? நீ இங்கே விட்டால் போய் விளையாடும்மா" என்று அவளோடு சொல்ல வேண்டும் என்று என் மனம் ஏங்கியது. ஆனால், கர்த்தம் போல் மென்மையான, இதமான தொனியில் அம்மா எனக்கு எதிர்ப்பா விளங்கப்படுத்த முயற் றினாள்.

"பொய் மின்பு பின்னாலே கடைபிடிக்கிறது வீட்டுக்கு விளையாடக் கொள்ளும் போலக் கூடா தும்மா. பிறகு நானுமே நானுமே, அடக்கியில் யாது பின்னாலேயே கொள்ளலாம் நல்லவர்களுக்கா தெரியுமா? நீ நல்ல பின்னாலேயே இருக்கவேண்டி கண்டி விளையாடு. அல்லது வந்த இத்த வெளியே வந்தவையாக உரி"

கூறிய அம்மாவை ஒரு கருவென்று ஏறிய சேரப் புலம் கண்ணீரில் மிளும் கண்ணால் கருத்துப் பார்த்துவிட்டு, என்னை கண்ணீரை யாருக்கும் தெரி யப்படுத்த விடுப்பதில்லாமல் ஒடிச்சென்று அறை

யைத் தாவிட்டு, மெதுவாகக் கிழிந்து விடும்படி தொடங்கினேன். அம்மா என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் புதிதோடு, பரிதாபமாக நின்றாளென் னிருந்தாள்.

விளையாட்டு விடப்பதிக்கு அன்று ஏற்பட்டதாகக் கூம், பெண் எப்போது என்னைக்கு மறுக்கப்பட்ட கரிமம், அந்த மனப்பகுதியை அழைக்கிப் பதித்த, இன்றும் என்னைக்கு மறுக்கப்பட்ட விளையாடு வதைக் கண்டால் நிறுந்து பார்த்துக்கொள்ளும்போல், அவர்களுடன் சேர்ந்து விடுவதற்குப் பதிலாக, இப்போது பாய்விட்ட பின்னாலே சிறிது காலத்த ரு லில் அத்திக்குதிக்க, தும்மாவை மிடுவதற்குமேல் திரைத்துவையையும், அதைத் தொடர்ந்து என் இய வாதத்தையதால் என்னை பிடிக்கவேண்டி உருப

"இந்தச் சமூக அமைப்பில், எந்த ஒரு பெண்ணும் வளர்க்கப்படவது இல்லை, அவளுக்கென்றே தயாரிக்கப் பட்ட சிந்தனையே கருவாக இருக்கல் வாரிக் கப்படுகிறார்கள்."

"வார்ப்புகள்" புத்தகத்திலிருந்து...

விடாது குத்துவதற்கும் ஏக்கம் கவனிக்கவேண்டி உருத்ததால் முடியவில்லை.

இப்போதும், குத்துகொண்ட ஏக்கத்தை, வெல் கம் பெருமச்சொரு அழகு, கையிலிருந்த புதித அதனை மென்மையாக விழித்துவிட்டு, அனைவரையும் படிப்பில் முற்றத்தைப் பார்த்து அழைத்ததொன் டிடை. மூலத்தில் வந்து மோதியவாற்று, சேர்த்தை அனைவரையதனை இரண்டிடுகிறது. நேற்றியி க் கிருந்த சேர்த்துள்ள ஒதுக்கியபடி, சித்தவையை

அனைவரையப் போல் போலிச் செய்யவேண்டும், சந்தம் போட்டுக் கொண்டு புதுசாகிடுகிக் வேண்டும்போல் ஆவலாக இருக்கும். ஆனால் பக்கத்து வீட்டுக்கு ஒரு பெண் பின்னாலும் அன்னா வாலு வருவதில்லை. யாரும் வராவிட்டால் என்ன? நான் விளையாடுவதற்காகவே! என்று ஒருநாள் அன்னாவின் பிடி சென்ற என்னை அவன், படகையிலேயே மறித்து.

"ஓ... பின்னாலே அனைத்துள்ள அனைத்துவிடுக் கிறாய் மூன்றுக்குப் பெரியப்பா வந்திருக்கிறார். வந்த கதைகள், ஒரு சிறப்பியல்லை, சந்தியில்லை, நான் பின்னாலே ஒதுக்கிப்போறாய்"

கிட்டப்படியே அம்மா உக்குக்குச் செல்கி தான். அவனுக்கே தெரியும் இவ்வயதில் அந்தியின் லின் என்று.

எனக்கு அம்மாவைப் பார்த்த சிறப்பாக இருந் தது. அன்று... நான் பெரியவனாகி இருந்த நாட் களாகியிருக்கும். ஒரு இடமும் வெளியில் விடாமல்

விட்டிருக்கிற அனைத்து கைதிருந்தாரின். வீட் டுமூலம் கைதிருந்தாரின் திரிவிடாது, ஒரு அனைத் துள்ளியே இருக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி தாரின். கீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் இடை வெளியில் அன்றும் வந்தார். அவரது குரல் கேட் டதமே உகினை இருந்த நான் துள்ளித் குதித்துக் குதிரைப் பாய்ச்சலில் ஒடினது. மென்மையின் மெல் ஏறி, சப்பானி கொட்டி அமர்ந்ததொன்றின், முகத்தில் மடிக்கி குழிவிட்ட "மெய்யப்பா..." என்று தொடங்கினேன்.

"விதி..."

அம்மாவின் குரலிலிருந்து எடுக்கை என்னை உட னடிக்கத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அம்மாவின் கோபத்துக்குக் காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால், நான் ஏதோ மெதுவாகச் சென்றுவிட்ட பிடிமக் கடுமையாக என்னைப் பார்த்து குற்றப்பாரி கையின் நான் எனக்குக் கருவிகொண்டேயேன்.

"தெய்வ உகினை போ, மாடு மருந்தி வார்த்து தான் மிச்சம். ஒன்றும் தெரியாது. இன்னும் ஆட் டமும் பாட்டமும் குதிரைப்பாசையும்."

அம்மா கரிசல்கொண்டேயேயி, இன் னொர் பப்பாவிடம் ஏதோ நான் தபத்தின்கொண்டிருந்த தனக்குத்தான் தண்டனை எப்போது பாகு...

"நான் என்ன சொல்" இன்னும் அவன் சின்னப் பிண்ணைக்கு நித்திரை"

என்றால், என் முகத்தை மூற்றுவதில்லை மடிக்கி கொண்டுதான் அது குழப்பத்தோடும் அவ மானத்தோடும், அமுதமோடும் அனைத்துக்கூட என் அறையிலும் நுழைந்தேன். அதன்பின் என் கான்கள் ஒடிக்கினன; ஆடிக்கினன. "கான்" மூலம் சிறிபெயர் மறந்தது. ஏன்? அந்த அறையைவிட்டு வெளியேற தான் முயற்சித்தேன். கான்...

அன்று நான் குழப்பிட்டு இப்போதும் நினை விடுக்கிறது. அன்னா என்னைவிடப் பெரியவன் ஆனால் அவனைமட்டும் ஒடிக்கினவாட, ஒப்போதும் மென்மையாகவந்தது. காவல் விசையு, கதைக்க அனுப்பிக்கொண்டேன். என் என்னைமட்டும் கட்டுப் படுத்தித்திரைக்க? "நான்" கொரியனாகிவிட்டேன். அடக்கமாயிருக்கவேண்டும் "என்றால், விளையாட என்னைவிடப் பெரியவனாகித்திரை? எப்படியா கான் என் அவனை நகுதரும் திருத்திக்கினாள்"

பெரிக்க போகிக் அமுதம்தான் வந்தது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஒன்றும்மட்டும் தான் விளங்கியது, அவர்கள் என்னைத் தப பார்ப்பதில் காட்டுகிறார்கள்.

அம்மம்மா சிவபெண்ணைவிட சாப்பாடு குழைத் துத் தருமோதும், முதிர் வளத்தை அன்னா க்குத்தான் கொடுப்பார். "மேட்டால், அவன் ஆம்பெனப் பின்னையடி" என்பார். இந்த ஆன் பென் விளையாட என்னை அப்போது புரிவதில்லை.

"இவை என்னை என்னையோ தெருவித்தான் என்னை எடுத்திருக்கின்றபோல், அன்னா தான் அவன்குப் பிறந்தவனாகும். அதுதான் பாரபட்சம் காட்டினம்"

என்று என்னைக்கொண்டேயே, ஆனால் "இதை மட்டியில்லையே, முதல் முதலாகக் காட்டுகொண்டேயே வாகை வித்திரைமோதும், அதனை இடக்கும் நுழைவெல்லாம், என்னைக் கும் தெரிந்திருந்தாலும், அன்னாவையும் அப்பாவையும் தவிர, யாருமே அடக்கி, கைவக்கக் கூடாது என்று அடக்கி மருகின்றார்கள். நான் இப்போதும் அது மறுக்கப்படுவதாய்விடுவதில்லை. இப்படியான நினைவுகளால் என்னை மிடிதும் மெதுமே ஒதுக்கச் செய்தேன். நான் இவர்களை சொந்தப்பிள்ளை இல்லையோ என்ற குழப்பம்தான் அனைவரது அறிப்பிலிருந்து வந்திருந்த கைதிருந்தாரின். இவ்வளவுதான் ஏற்பட்ட அறிப்பில் துள்ளி, துள்ளி, அனைத்துள்ள ஏற்பாடுகொண்டேயே கட்டாயம்தான் ஏற்பட்ட தாழ்வுக்கேல் என்மார் மாதத்தான் என்னைக் கட்டிடுவதும், ஒரு வட்டித் துக்குள் அடக்கி, என்னை ஆறுமையை என்னைக் காத்திரமே அடக்கப்பான்மையே.

நினைக்குமப்போது நெருக்கித் திரை அனைத் துக்கொண்டது. என்னை வார்த்தையோ "நான்" கனர்க்கப்பட்டேன். ஏற்பாடுகளை மருகத்தான் என்னை ஆறுமையே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அச்சில் "வாரிக் கப்பட்டேன்" என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஒவ்வொரு தடையும், நான் எனக்குப் பிடிக்காத கட்டுக்குள் வாரிக் கப்பட்டேன். என் பதை உன்னுடையோடுமேல்லாம் கண்டதும் நினைத்த வெளிக்காட்ட வேண்டும், அங்குதான் நியாயம் அனைவர உணர்ந்தவேண்டும் அன்றெல்லாம் இதான் தும், ஆனாலும் இதுவரை என் மனங்கூட ஏற்பாடு கட்டாயம்தான் விளையாட அவதும்மில்லையே, இன்றும் ஏதாவது வந்திரைக்கக் கட்டி என்னைக் கையப்படுத்திவிடுவாரென்றே என்ற பயமும், ஒரு வெளியேறும் கொப்பத்தை வெளிக்காட்டமுடியாத அனைவராகாதத்தையதால் மூத்திக்கொண்டேன். கான் அங்கி கொள்கிறது "நீரும் என்னை" என்று கேள் விடாமல் சென்றுவிடும் மூன்று நான் துள்ளிப் பட்டு மெதுமே மெதுமே ஒதுக்கிப்போனேன்.

இவ்வளவுத் தடையை உருத்திக்கொண்டேன். நினைக்க நினைக்க வெதனைதான் அறிந்தது. உன்னுக்குள் அடக்கப்பட்ட ஆறுமையில் உருபுடன் அனைத்துப்பட்ட அனைத்துடன், அனைத்துடன் திரைக்கி கொத்தித்திக்கொண்டிருந்தது. இவ்வளவுத் தடையாக இருப்பதுபோல் கடைபிடித்தேன். தான் என்னுடைய மாத ஏக்கமும், என்னைவாறு துக்கி விசையாட்ட மோதல் என்ற மோதலும் மூத்தின. வாரணது என் அருகில் வந்து இருந்த, என்னைகைப்பற்றி, "என்னைமார்" என்று கேட்டேன் பார்த்தேன், "உன்னுடைய அனைத்து என்னைத் புரிந்தது" என்று நினைந்தேன். மார்ட்டாரெனா என் நினைத்தது.

(12-ஆம் பக்கம் பார்த்து)

எமது சமூகம் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. விடுதலைப் போராடும் வீரிக் கொண்டிருக்கும் வரலாற்றுப் புயல், எமது மண்ணில் காலங்காலமாக நிலைத்திருந்த பழமைவாத விருட்சங்களை வேரோடு பிடுங்கி வீழ்த்தி வருகிறது. எமது மனக்குகையில் குடியிருந்த மூட நம்பிக்கைப் பேய்கள் விரட்டப்பட்டு வருகின்றன. எமது சமூகக் கருத்துலகில் புதிய பார்வை மலர்கிறது. புதிய விழிப்புணர்வு தோன்றிவருகிறது. சமூக உறவுகளில் புரட்சிகரமான மாற்றம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. எமது போராட்டத்தினுள் ஒரு போராட்டமாகப் பெண், விடுதலைப் போர் இன்று முனைப்புற்றுவருகிறது.

தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன்

பு(ற)துநானாற்றுப் பெண்

தேசத்தின் புதல்வியவள்
தேசனாள் வீடியலையே,
தேசமே பெரிதென்றெண்ணி
தானைத் தலைவன் அணி நிற்றான்.
புது நானாறு படைத்தளிக்க
புலிப் பெண்ணாய் முன் எழுந்தாள்.

ஆதிக்க வெறியர் கொட்டம்
அடியவே செய்தாள் திட்டம்.
கிடியென ஒரு பெருஞ்சை
நழுத்தே, உரத் தொலிக்க - எம்
உதர்தீர வேள்வி மடிக்கவென
அழன்று கிர்த்தியப் பேய் ஆடியது...
வனிதையர் வலிமை பெற வரிந்தாள் வசிப்புலியை,
வரலாற்றின், தோன்சலாய் திகழ்ந்தாள் நெறியழியில்.
அடுப்புடன் நெருப்பெனும் அணங்குகள் வாழ்வுதனை
அடியோடு மாற்றிட அனலாய், நிலம் வீழ்ந்தாள்
மண்ணின் முத்தவன், பெண் மனங்களின், கொத்தவன்.
தாயக வீடிவுக்காய் விதையானாள் கோப்பாயில்,
புதுப்புண்ணி தோற்றுதற்காய் புகுந்த கனலின்பின்
புத்துயிர், கொண்ட பெண்ணினம் எழுந்தது அனலடியைவே,
புதுமைக்கு வழிமைத்துப் புரட்சிக்கு வீத்திட்ட
புதுமைப் பெண், மலர்ப்பாதம் போற்றியே, தொடர்கின்றோம்.
பண்ணிசைப் பாவினிலே பைங்கொடி யென்றுரைத்த
எண்ணமதைப் பாரினிலே தில்லா தொழித்தவன்,
எம்மினம், போற்றியே, ஒற்றிட முன்மையானவன்,
பாவவரும் நாவலரும் பாடி மகிழ்ந்திடச் சிகரமாயினான்.

மொன்னிலா

வீடியலுக்காய் உதிர்ந்திட்ட முதற்பொறியே!

பெண்புலிகள் வரலாற்றில்
முதற்புலியாய்க் களத்தினிலே
வீரச்சாவடைந்த மாலதியே!
வீடியலுக்காய் உதிர்ந்திட்ட முதற்பொறியே!
அடிமைத் தனங்களால் அசனிடீடு,
அடுக்களைக்குள் தலைகள் முடக்கப்பட்டு,
பெருங்கனல்கள் தீறாகப் பூத்திருக்க,
பேதைகளாய்ப் பெண்கள் வாழ்ந்தனென,
தீப்பொறியாய்ப் புறப்பட்ட பெண்ணைம்மா - நீ
திடங்கொண்டு எழுந்திட்ட புலியம்மா.
சிங்களத்து வெறித்தனங்கள் எம்மினத்தை
சிதறடிக்க எத்தனங்கள் எடுத்திருக்க,
வெங்களத்தில் நின்று போரிடுவேன் - எதிரி
வீழ்ந்திடவே உயிர்கொடுக்க நான் வருவேன் என்று
சொன்னதுடன் நிற்கவீசுவை புறப்பட்டாய், புதிய அம்பாக.
சினைப் பெண் எனினும் சிறியெழுந்தாய் வேங்கையாக.
நெருப்புக்குள் வதங்குபவர்களை
நிம்மதியாய் வாழவைக்கும்
பொறுப்புணர்ந்து புறப்பட்ட
புலிகளின் பகையையெதான்
சரிநிகராய் ஆனுடன் பெண் இணைந்து
செத்துவ வாழ்வுக்காய்ப் போரிடுவேம் என்றே
புறப்பட்டாய் புலியாக பெண்கள் அன்று,
எககாளச் சிரிப்பு எரிக்கும் வகைகளும்
தப்பாமல், சமூகம் வீசிய எறிகணைகள்,
முடக்கமதான பெண்ணின் தலைவீதன்று
அடங்கியே வாழப் பழகிய பெண்கள்!
அஞ்சி நடுங்கிப் பிணைத்தவேளை,
அசையா உறுதியுடன் புலியானியிலே நீ சேர்ந்தாய்
ஆற்றவதனை வீளக்கும் குறியீடுமானாய்,
வீட்டுகளுள் பெண்ணை முடக்கிட எழுந்த
முடக்காள்கைமேல் வீழ்ந்தது சாட்டையடிப்பெண்கள்
நாட்டிலும் உழைக்கும் வகைமை கொண்டவர்
என்ற பேருண்மை எங்கும் மிளிர்ந்தது

முதல் வித்து

முத்துக் குளித்த கடலன்று
மோதித் தணிந்தது,
உன்னைப் பெற்றதனாலோ?
காற்று வீசாத வெளிர் கிரனில்,
மாலையின் மங்கிய ஒளிரவில்,
வெஞ்செமின் நடுவில்
வெடித்த கடைசிக் குரல்
துடிப்படங்கித் தேய்ந்துபோனது.
கீர்திய கிளுசெய்கம்
ஒடிக்கறுத்த காலவெள்ளம்...
கைநழுவி கருவியை
மறுகரத்திற் பதித்துவிட்டு,
முழுகாக மறைந்துவிட்ட
முனிரண்டாண்டுகள்...
பெண்புலியாக,
முதற்களப்பலியான
மாலதியே,
உன்முடிவான பயணத்தில்
வீடிவானை நோக்கி
எத்தனை கால்கள் வீரைந்தன!
பகுமுறைவளர்க்கியா?
வீடிவுக்கான பாய்ச்சல்தானே?
வீழிகள் உயர்ந்தன!
எம்மால் முடியும்
என்று, விழித்துக்கொண்டன.
ஆட்காட்டிவெளியைக் கடந்து
அகலப் பதிந்த உண்பாதங்கள்
தேங்கிநின்ற வாழ்வைத்
தீசை, மாற்றின.
ஏங்கிநின்ற விழிகளுக்கு
உரமேற்றின.

சுதந்திரத்தைத் தேடி...

(8-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இராணுவத்தினர் முன்னேறலாம் என எண்ணி ஓர் இடத்தில் பஸ்நிற்குட்டிக் கண்ணி புதைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் அதை வெடிக்கவைத்து, இராணுவத்தினருக்குத் திடீராக ஏற்படுத்தும் நோக்கில் அதை வெடிக்கவைத்தான். அது பெரிய ஒசையுடன் வெடித்து, அழிந்தது. அந்த வெடிச்சத்தம் மாலதி என்னியதுபோலவே இராணுவத்தைத் திடுக்கிடப்படுத்தியது. அந்த வெடிக்குண்டு இராணுவத்துக்கு சேதம் ஏற்படுத்தாது என்று தெரிந்தும், அதன் சத்தம் அவர்களை நிலைகுமாறு செய்தியும் என்று விவேகத்தை எடுத்தது. செயற்பட்ட பஸ்களைக் கொடுத்தது. இராணுவம் நிலைகுலைந்து பின்வாங்கியது. இந்த இடைவேளையில் பஸ்படுத்தி மயக்கமடைந்த சோதியாவையும், ஏற்றவேளையுடைய ஆல்போரானியையும் கிடைக்கக் கு அனுப்புவதற்கு ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மாலதியின் இந்தப் புத்திசாலித்தனம் இராணுவத்தினர்களைச் சேதத்தை ஏற்படுத்தவில்லைபோதிலும், அவர்களை முன்னேறவிடாது நடுத்தது.

இதன் பின்னர் மாலதி யாழ் தொலைத் தொடர்பு நிலைய இராணுவ மினிமுக்ஸ் தாக்குதலில் பங்கேற்றது. அதிலும் நிறைமையுடன் செய்து பட்டனர். இது தாக்குதலுடையது இவ்வளவு இரண்டு கைகளிலும், ஏற்றிவைத்துள்ளதால் எதிர்த்துக்கொண்டன. அவற்றை இவன் பெரிதடுத்த விசைவை வைத்தியசாலைக்குச் செல்லாமல் அவற்றைத் தானே பிடித்து, ஊசிலுமல் அகற்றிவிட்டார். "எதையும் பெரிதடுத்தக்கூடாது. எய்களால் முடிந்தவற்றை நாம்மேன் செய்யவேண்டும்" என்று அடிக்கடி கூறுவார். அந்தவழிக்கு அவனிடம் நம்பிக்கையும் மனவறுதியும் குடிக்கொண்டிருந்தன.

இதன் பின்னர் 1987-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் சிறிது காலம் அரசியல் வேலை செய்யுமாறு மாலதி பரிசீலிக்கப்பட்டார். இவ்வேலை அவன் பணை பிரதேச மக்களுடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழனி, மக்களோடு மக்களாக நின்று, பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டான். ஒருமாதமளவில் அவன் வேலை செய்தான். பின்மேல் இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்காகத் திரும்பி அழைக்கப்பட்டான்.

மாலதியின் இறுதி அத்தியாயம் இப்படித்தான் அமைந்தது என்று யாருமே நினைத்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவன்மட்டும் எப்போதும், "நான் தான் தமிழ்நாட்டின் முதல் பெண் மாண்புமிகு" என்று அடிக்கடி சொல்லுவான். அவன் சொன்னது பொய்யல்ல அவனுடைய அத்தியாயம் எழுதப்பட்டது.

இந்திய இராணுவத்துக்கும் எமக்கும் இடையில் மோதல் ஆரம்பமாகியது. "ஹி என்ன, சண்டைதானே? சாதித்திரு முன்னம் படம் எடுக்கவேண்டும். படம் எடுப்பம்" என தன் தோழி கூட நின்று படம் பிடித்ததொன்றை, அன்று என்னும் இடமாதவாறு எப்போதும் கலகலப்பாக, மிகவும் சந்தோசமாக, அடித்து, ஓடிப்பிடித்து, துள்ளித் திரிந்தான். விதவிதமான சண்டைகளையுடனே, வீதவிதமான தள்ளு அல்லாதித்துப் போட்டு,

படம் பிடித்துக்கொண்டார். வழமையையிட இவ்வுடைய செயல்கள் வித்தியாசமாக இருந்தாலும், அதை யாருமே பெரிதடுத்ததில்லை. அப்போது சேர்ந்த மற்றைய தோழிகளும் படம்பிடித்து, துள்ளி ஓடி, விளையாடி, சந்தோசமாகப் பொழுதுபோக்கி மிதித்தார்கள்.

இரவு 7.00 மணி.

தொலைத்தொடர்பு சுதந்திரத்தில் அந்தச் செய்திவந்தது.

இந்திய இராணுவத்தை முகாம்களையிட்டு வெளியேறவேண்டாம் என்று எம்மால் அறிவிக்கப் பட்டுள்ளதாகவும், வெளியேறாமல் எடுவோம் என்று கூறப்பட்டுள்ளதாகவும், அவர்கள் அதையும் மீறி சாவகச்சேரி - புத்தூர்சந்தியில் இருந்து கைது நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதாகத் தமக்குத் தகவல் கிடைத்துள்ளதாகவும், எமது காவலரங்களைத் தாண்டி இராணுவத்தை முன்னேறவிடாது தடுக்குமாம் உத்தரவு கிடைத்தது.

"அப்ப சண்டை தொடல்புப்போகிறது" எம்மோரும் நினைத்துக்கொண்டார்கள். மணிர அனியன் ஒரு குழு கோப்பாய் - கைது வெளியில் அமைந்துள்ள இரேசுக்கு அண்மையில் அமைக்கப் பட்ட காவலரங்கத்தில் நின்று வருகின்ற இராணுவத்தினரைத் தடுப்பதற்குத் தமது தயாரிப்புகள் திபது. அதில் மாலதியும்நின்றான். இரண்டு இரண்டு ரோராக் காவல் செய்ய, மற்றவர்கள் காவலரங்கத்தைச் சிறிதுதூரம் தள்ளிப் படுத்த உறங்கினார்கள்.

பாடிபொல நல்ல நிலவு. இரவு 1.00 மணிக்குடும். பெரிய வெளிக்கேதுடன் வாகனமொன்று காவலரங்கத்தோடு வந்துகொண்டிருந்தது வெளிக்கேதுடன் சென்றது. மக்களின் வாகனமும் அத்தொருவாக் செல்லு வழக்கம் ஆவே நாம் சரியாக இவ்வாறையேனும். காவலர் தின்ற தோழிகளிலிருந்து ஏனைய தோழிகளை எழுப்பித்தவர்ப்பு படுத்திவிட்டது. இவ்வாறு அந்த வாகனத்தை நோக்கி விரைந்தனர். அவர்களின் கண்ணில் இந்திய இராணுவத்தினரின் உருவங்கள் தெரிந்தன. நாம் அவர்களை இவ்வாறுகொள்ளக்கூடாது என்பதற்காக பொதுமக்களின் வெளிகளில் மக்கள் என என்னும் படி வந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டவர்கள், காவலரங்கத்தை ஓடிச் சென்று, தாக்குவதற்கு நிலை எடுத்துக்கொள்ள முன், இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்கத் தாடல் கொள்கள். இந்தத் திமித்தாக்குதலினால் திடுக்கிட்டுவந்த எம்மவர் காவலரங்கையிட்டு வெளிகளில் ஓடிச்சென்று, நிலை எடுத்து, தாக்குதலை ஆரம்பித்தார்கள்.

பாதுகாப்பற்ற பெரு வெளி. நல்ல நிலவு இவை இரண்டும் எதிரிக்குச் சாதகமாக அமைந்துவிட்டன. ஆனால் எம்மால் விட்டுவிட்டு ஓடிவிடவில்லை. முடிந்தவரை தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். மாலதியின் இரண்டு கைகளிலும் ரவைகள் துளைத்துச் சென்றுவிட்டன. மாலதி துருவர்களிலும் காயப்பட்ட அந்த வேளைதான், குருகுளின், ரவைகளில் ஒசையின் நடுவு மாலதியின் அந்தச் செய்தி...

உணக்கு விதிக்கப்பட்டது" என்று இந்தச் சமுதாயம் அவளின் சிந்தனையைக்கூட மழுங்கடித்தவிட்டது. சிறையை யே சுலாக்கம் என்றெண்ணும் பெரிய வலையையே அவன்மேல் போட்டுவிட்டது என்றுதான் தம்போது, யாரிமேல் கோபத்தைக் காட்டுவது என்று புரியாமல், அழமட்டுமே முடிந்தது. எனக்குள் யேயே நான் புதைந்து கொண்டேன்.

என்னையறியாமலேயே வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தபோது, கருஞ்சிவப் பாணரோறால் பூக்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டன. மனத்தை இலகாகக் குயவற்றவாறு மீண்டும் கனவுக்குள் புதை ய எழுந்தப்போது, படவெதிரக்கும் சக்தம்கேட்டு, எதிர்பார்ப்போடு திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் நினைத்ததுபோலவே, சிரிக்கும் கண்ணை உறுதி மீறி, துள்ளி நடைபுடன் உலகமே தூசு என்று, ஒட்ட வெட்டிய கூத்தாடல், இடுபில் இறுதிய பெயட்டின் சிறி நீண்டிருந்த சேட்டின் நறுமியும், பாதும்கை நீண்டிருந்த வீச்சுமாக 'அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்' வீட்டின் பக்கவாசலில் என்னைக் கண்டதும் மென்மையால் அரவணைப்பாய் புன்னகைத்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தர் சிறு துள்ளலோடு ரோஜாச் செடியிலே ஓடி, இடுகைகளையும் கொப்பையப் பற்றி முகவன் நுனி பூமிதழைத் தொடர்வரை, பெரிதாக முகரித்து ஒரு முறை கண்ணை அழுந்த முடி அதனை அறுப்பதி

மாலதியை, "விஜி முடிந்த வரையில் தூக்கி கொண்டு வந்து தோழிகளிடம் சேர்த்துவிட்டார். தோழிகள் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்த ஆய் நான் குற்றமில்லும். கொண்டு செல்ல முயற்சித்தார்கள். முடியவில்லை, அவள் அப்போது கிரச்சாவைத் தழுவிவிட்டாள். நிலைமை மிகவும் மோசமாகியது. பாதுகாப்பற்ற அந்த வெளியில் நின்று சண்டை, செயல்முடியாது. அப்படிச் செய்தாலும் பெரும் இழப்புகளைச் சந்திக்கவேண்டியவரும் என என்னிய எமது குழுவின் பின்வாங்கிப் பாதுகாப்பான இடத்தில் நின்று சண்டையைத் தொடங்கித் தார்கள். இத்தேரத்தில் மாலதியைத் தூக்கி கொண்டு செல்லமுடியாத இக்கட்டான நிலையில், அந்த வெளியில் இருந்த பூசரசமரத்தின் கீழ் கிடத்தி விட்டுச் சண்டை செய்தார்கள்.

இந்திய இராணுவத்தினர் பெரும் வலவாண்களையுடனும் களரக ஆயுதங்களுடனும் பெரிய ஆட்டப்பகுதியும் முன் 1987-ம் தொடங்கினர். அந்த ஆயுத ஆட்டப்பகுதிக்கு எடுக்கொடுக்கமுடியாத பின்வாங்கவேண்டிய நிலை எம்மளுக்கு ஏற்பட்டது. திடீரென்று சண்டை ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் எதிரியின் ஆயுத ஆட்டப்பகுதிக்கு ஏற்றவகையில் எம்மோம் தயாரிப்புகளெல்லாம் எம்மால் முடியவில்லை. மாலதியின் உடல் அந்த பூசரச மரத்தின் கீழ், அவன் இறந்து விட்டதால் அவனது உடலை எப்படியாவது எடுத்துவிடவேண்டும். எமது இயக்கத்தைப் போறுத்தவரை யாரும் இறந்துவிட்டால் அவர்களை அப்படியே விட்டுவிடுவதில்லை. எம்மால் எடுத்ததில் மத்தியிலும் போராளிகளின் உடல்களை மீட்பதற்கு எமது இயக்க மரபு.

முதல் நாள் சண்டை முடிந்த பார்த்தப்போது, எம்மில் நான்கு பேரைக் காணவில்லை. மாலதி ரஞ்சி, கன்தூர், தயார். இது நான்கில் மூன்று இறந்தது தெரியும். மிதிற முன்றுபேர்கள் நிலை...? என்ன நடந்திருக்கும் என்றே தெரியவில்லை. மறுநாள் மீண்டும் சண்டை முகப்பெறச்செய்ததென்ற தோழிகள் மாலதியின் உடல் தாம் கைத்து இடத்தில் விடப் படுபதால் பார்த்து, மற்ற முடிந்ததும் என்ன நடந்திருக்கும் என்று தீர்மானிக்க முடியாத நிலையில் மாலதியின் உடலைத் தூக்கிப்பகுத்திப்பி வந்தார்கள்.

அன்று இரந்து குற்றமில்லும், பரவலாக எல்லாம் இடமும் சண்டை தொடங்கிய நிலையில், எமது முதல் பெண் மாண்புமிகு மாலதியின் வீரச்சாவை மக்கள் மத்தியில் பெரிய அளவில் கொண்டாட முடியாத நிலையில், போராளிகளின் இறுதி அஞ்சலிக்கு அவனுடைய புதுகுட்டி யூடுப்பாணத்தைக் குருகுளின் என்னுமிடத்தில் அமைத்தார்கள் அவர்களையிடப் புதைக்கப்பட்டது.

மாலதி மறைந்த ஆறு வருடங்களைவிடீட்டன். அவளை என்றும் எமக்கு நினைவுபடுத்தியவன்மேல் கோப்பாய் - கைது வெளியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிலைவது தூயி அவளது பெயரால் கொண்டுவரவாறு, அவன் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட அந்த இடத்தில் நிமிர்ந்து நின்று. அந்த தூயி எதிராளிக் சந்திக்கு தமிழ்த்துப் பெண்ணினை போர் வீரலாற்றின் ஒரு பகுதியைச் சொல்லும் என்பதில் சத்தேசமில்லை.

நாள் ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்த்தேன் இவர்கள் எங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து எனக்கு நிறைய ஆச்சரியங்களைக் கொடுத்தவிட்டார்கள். நான் செயல் நினைத்தேன்... எனது ஏக்கர்கள் திறந்த ஏமாற்றங்களுடன் நான் செயல்படாது, என்னால் செயல்முடியாது என என் கைத்தாக்குத் தடுக்கப்பட்ட செயல்களை அவர்கள், - பெரு இயல்பாகச் செய்தார்கள். அவர்களை மிதிச்செய்துள்ளதும் அடித்துக்கொள்ளாது, அழல்பிப்போகக் கபாலமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னையும் வெளியில் இழுப்பது உண்மையாக. இவையானால், இதுவரைகாலமும் நான் புரட்டிப்பார்த்தேயே பழந்த, இறந்தபோயிருக்கும் என நான் நினைத்த எனது ஆழ்மன ஏக்கங்களை, நான் புதைகுழிக்குள் அடைக்கப்பட்ட வரலாற்றை இவ்வளவு இவ்வளவுத் திருப்பிப்பார்த்த இவ்வுமர், என்ன?

நான் அமுகம் குறைந்ததால் ஏற்பட்ட இவ் சான் ஆய்சாத்தோடு அவர்களைப் பார்த்தேன். பூவை முகரித்தவன் என்னுடைய வந்து, எனது கைகளைப்பற்றி,

"என்னக்கா"

என்றாள்.

எனது மனம் சிரித்துக்கொண்டது.

புதைகுழி வார்ப்புகள்...

(10-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நான் ஒவ்வொரு தடவையும் அழும்போதெல்லாம் அம்மாவால் என்னைப் புதிதாகத்தான் பார்த்த முடிந்தது. யாராலும் 'உன் உணர்வுகளை நான் ஏற்றுக்கொள்வோன், அவை நியாயமானவை தான்' என்று கூறமுடிந்ததில்லை.

"நானும் உன்னைப்போலத்தானே வளர்ந்தேன். ஏன் நீ மட்டும் புதிதாகத் துடிக்கின்றாய்?"

என்றுதான் அம்மாவால் கேட்கமுடிந்தது. அப்போதேவளாம்.

"நீங்கள் சிறைக்குள் இருப்பதால் நானும் சிறைக்குள் இருக்கவேண்டுமா? நீங்கள் புதைகுழியைச் சொர்க்கம் என்று நினைத்தால், நானும் அவ்வாறே நினைக்க எனக்கென்ன ஸ்பந்தமியமா? "நான் சிறைக்குள்ளே இருந்தேன் நீயும் சிறைக்குள் இருந்தேன்" எனத்திரிச்சேன். இது என்ன நியாயம்?

என்று அம்மாவை உறுப்பிவேண்டும்போல் தோன்றும். ஆனால் அம்மாவின் அப்பாவித்தனமான முகத்தையும், பரிவு தோல்வியை கண்களையும் பார்த்துமேயோ பாவம் அவள்தான் என்ன செய்தாள்? அடிமைத்தனத்தையே நியாயமாக்கி இது தான்

பாடுகளின் காயும் கால்களில் காயமும்